

Thời Gian Hẹn Hò Một Tuần

Contents

Thời Gian Hẹn Hò Một Tuần	1
1. Chương 1: Ngày Đầu Tiên	1
2. Chương 2: Ngày Thứ Hai	7
3. Chương 3: Ngày Thứ Ba	13
4. Chương 4: Ngày Thứ Tư	20
5. Chương 5: Ngày Thứ Năm	26
6. Chương 6: Ngày Thứ Sáu	33
7. Chương 7: Ngày Thứ Bảy (kết Thúc)	39
8. Chương 8: -	49

Thời Gian Hẹn Hò Một Tuần

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, Thanh xuân vườn trường, HEEditor: Minh Số chương: 7 chương + 3 ngoại truyệnChỉ còn 7 ngày nữa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-hen-ho-mot-tuan>

1. Chương 1: Ngày Đầu Tiên

Ngày hôm đó, mẹ Diệp nói cho Diệp Mỹ Linh, bảy ngày sau cả nhà sẽ di cư sang nước Mỹ. Diệp Mỹ Linh biết chuyện nhà mình đang xin di cư sang nước Mỹ, chỉ là không ngờ lại được thông qua nhanh như vậy.

Cách thời gian xuất ngoại chỉ còn bảy ngày...

Những chuyện liên quan đến việc di cư sang nước ngoài, Diệp Mỹ Linh không có nói với những bạn tốt ở trong trường. Dù sao, xin di cư sang nước Mỹ cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhờ may không được, thực sự rất xấu hổ...

“Mỹ Linh!”

Diệp Mỹ Linh đang trên đường đi học, đằng sau có một giọng con gái gọi cô. Không cần quay đầu lại nhìn cũng có thể biết được đó là Lý Lệ Hồng, bạn thân chơi đùa với cô từ nhỏ. Bạn nữ kia từ đằng sau chạy đến vỗ một cái lên bả vai của cô.

“Buổi sáng tốt lành.” Diệp Mỹ Linh mở miệng chào hỏi.

“Bài tập số học được giao tuần trước, đã làm xong chưa? Đến lớp cho tớ mượn chép nhé.” Như thường lệ, sáng nào Lý Lệ Hồng cũng hỏi xem đã làm số học chưa để chép đáp án. Thực ra, thành tích học tập các môn của cô cũng không tệ, chỉ là không có cách nào học giỏi môn số học mà thôi.

“Làm rồi, đến lớp sẽ đưa cho cậu xem.” Diệp Mỹ Linh trả lời như thường ngày, sau đó ngáp ngừng một chút, giọng nói mang theo một chút lo lắng, nói: “Lệ Hồng, cậu phải tự làm lấy bài tập số học, nhờ may tớ không có ở đây, cậu phải làm sao bây giờ?”

“Tại sao cậu lại không ở đây? Chẳng phải đã nói sẽ cùng nhau học lên đại học, làm việc cùng nhau, đồng thời cùng làm bạn thân đến già sao?” Lý Lệ Hồng vừa kéo tay cô, vừa tha hồ tưởng tượng chuyện tương lai.

“Lệ Hồng, tớ phải...” Diệp Mỹ Linh đang định mở miệng nói chuyện một tuần sau cô sẽ xuất ngoại.

“Mỹ Linh, nhìn kia, Chung Nhất Minh đang ở phía trước!” Lý Lệ Hồng vui sướng dùng cánh tay còn lại vỗ một cánh lên tay Diệp Mỹ Linh, chỉ về phía trước nói.

Chung Nhất Minh, vương tử vườn trường được trường học công nhận.

Là một nam sinh mà Diệp Mỹ Linh đã thầm mến từ khi mới vào trung học đến bây giờ.

Từ ngã tư đường ở đằng trước Chung Nhất Minh xuất hiện trước tầm mắt của các cô, không biết vì sao, một bộ đồng phục quê mùa, không có gì đặc sắc như thế mặc ở trên người Chung Nhất Minh, lại đẹp trai khiếp người như vậy. Dáng người cậu cao gầy, túi một quai đeo chéo sau lưng, hai tay đút vào túi quần trông rất lạnh lùng, trên người cậu mang theo một vẻ đẹp trai, lưu manh, nhưng cậu lại là đại biểu của những học sinh ba tốt ở trong trường.

“Chung Nhất Minh!” Lý Lệ Hồng hét to gọi Chung Nhất Minh đang đi ở phía trước cách bọn họ khoảng hai mươi mét.

Lúc Chung Nhất Minh quay lại nhìn, Lý Lệ Hồng còn vẫy tay về phía cậu.

Anh mỉm cười, cũng vẫy tay với bọn họ một chút, tuy cũng không thân quen gì nhiều, nhưng dù sao cũng là bạn cùng lớp, cho nên anh cũng lễ phép đáp lại.

Diệp Mỹ Linh xấu hổ cúi đầu, đưa tay kéo nhẹ đồng phục của Lý Lệ Hồng một cái, giọng nói giảm xuống thấp nhất: “Được rồi, đừng dọa người nữa, được không?”

“Chung Nhất Minh đang chào hỏi với chúng ta kia!” Mặc dù Chung Nhất Minh đã đi xa, Lý Lệ Hồng vẫn đứng im tại chỗ mê mẩn ngắm nhìn bóng lưng đang xa dần của anh.

“Lệ Hồng, mình có chuyện muốn nói.” Sau khi Chung Nhất Minh đi, Diệp Mỹ Linh định nói tiếp lời nói mà cô vẫn chưa nói xong: “Một tuần sau, mình phải di cư sang nước ngoài.”

Bởi vì Diệp Mỹ Linh nói một tuần sau phải xuất ngoại, Lý Lệ Hồng tức giận đến mức không nói chuyện với cô cả một buổi sáng.

Tan học buổi sáng, Diệp Mỹ Linh cũng phải đi một mình từ trường về nhà.

Tiết đầu tiên của buổi chiều là thể dục, sau khi thực hiện xong các động tác khởi động, là thời gian hoạt động tự do. Bởi vì Lý Lệ Hồng không nói chuyện với Diệp Mỹ Linh, nên Diệp Mỹ Linh ngồi một mình ở trên bậc thang cạnh sân bóng rổ, nhìn các bạn nam sinh trong lớp chơi bóng rổ, ở trong đội ngũ đó cũng có Chung Nhất Minh.

Chỉ còn một tuần nữa là phải rời khỏi nơi này, sẽ không còn được gặp lại Chung Nhất Minh nữa, không biết mình có thể bỏ thói quen này hay không.

Cô rất thích Chung Nhất Minh, nụ cười tỏa nắng mê người, giọng nói vì đến tuổi dậy thì mà trở nên trầm khàn, ở trong sân bóng rổ cậu ném huân xác trái banh vào rổ ở vạch ba điểm, lúc nào cũng có thể giải được những đề bài cực khó mà thầy giáo giao cho,... Cô thích anh ở rất nhiều điểm, có đêm cũng không đếm hết được. Cô đã thành thói quen mỗi ngày thỉnh thoảng nhìn xem mọi cử chỉ hành động của anh, cô không dám tưởng tượng được cuộc sống sau này không có anh.

Cô biết, nếu không phải một tuần sau phải rời đi nơi này thì sang năm thi đại học cũng phải vẫy tay nói lời tạm biệt với anh.

Chỉ là cô không muốn thời gian chia xa lại đến quá nhanh như vậy.

“Cậu có định tỏ tình với Chung Nhất Minh trước khi rời đi hay không?” Cả một buổi sáng không nói chuyện với Diệp Mỹ Linh, Lý Lệ Hồng bỗng nhiên đi tới, ngồi bên cạnh cô nói chuyện.

“Lệ Hồng, cậu không tức giận sao?” Diệp Mỹ Linh cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Có tức giận một chút, vì sao lúc xin di cư sang nước ngoài lại không nói cho mình biết, không cho mình một chút thời gian để tiêu hóa xong chuyện này?” Mặc dù Lý Lệ Hồng rất giận, nhưng là bọn họ là bạn tốt, cần phải sống chung với nhau thật tốt trong một tuần còn lại này, chứ không phải là lờ đi lẫn nhau rồi chấm dứt tình bạn giữa bọn họ.

“Bởi vì tỉ lệ thông qua của việc xin di cư sang nước Mỹ không cao, cho nên cũng không có ôm hi vọng quá nhiều. Mình cũng không biết, sau khi nhận được tin tức là phải rời đi lập tức.” Diệp Mỹ Linh cúi đầu nhỏ giọng giải thích, ngoài không thể bỏ Chung Nhất Minh ra, cô cũng không nỡ rời xa người bạn thân chơi với nhau từ lúc còn đi nhà trẻ này.

“Mỹ Linh, cậu đi tỏ tình với Chung Nhất Minh đi, nếu không cậu sẽ hối hận cả đời.” Lý Lệ Hồng nhìn Chung Nhất Minh đang đánh bóng rổ, cô đối với Chung Nhất Minh chỉ là sự ngưỡng mộ đối với trai đẹp, nhưng Diệp Mỹ Linh lại thích Chung Nhất Minh hơn cả sinh mạng.

“Mình cảm thấy... Cậu ấy sẽ từ chối mình.” Diệp Mỹ Linh nói nhỏ, lo âu trả lời.

“Dù sao một tuần sau cậu cũng đi sang nước ngoài, còn sợ mất mặt gì nữa?” Lý Lệ Hồng xem thường hỏi lại.

“Dù sao một tuần sau cậu cũng đi sang nước ngoài, còn sợ mất mặt gì nữa?”

Vì câu nói này của Lý Lệ Hồng, cho nên buổi chiều, sau khi tan học Diệp Mỹ Linh lấy hết dũng khí chặn Chung Nhất Minh lại.

“Bạn học Chung Nhất Minh, mình có lời.... muốn.... muốn nói với bạn.” Diệp Mỹ Linh xông lên chắn trước mặt Chung Nhất Minh, chần chờ một chút, cúi đầu lắp ba lắp bắp nói không ra lời.

“Wow, Diệp Mỹ Linh, cậu muốn làm gì? Chẳng lẽ cậu muốn tỏ tình?” Một bạn nam trong lớp cùng đi về nhà với Chung Nhất Minh ồn ào.

Diệp Mỹ Linh cảm thấy rất xấu hổ, cúi đầu thấp hơn, ngập ngừng một chút, nhắm mắt lại, nhanh chóng nói ra một câu: “Mình thích cậu từ rất lâu rồi!”

“Oa, Diệp Mỹ Linh cậu thật là dũng cảm! Thế nhưng lại tỏ tình với con trai.” Các bạn nam lại tiếp tục ồn ào.

Diệp Mỹ Linh không ngẩng đầu lên, chờ đợi câu trả lời chắc chắn.

Cô nghe được giọng nói bình tĩnh của Chung Nhất Minh, nói: “Vậy cậu muốn như thế nào?”

Anh hỏi cô, cậu muốn như thế nào?

Không đúng, lời kịch cậu ấy nói phải là: Thật xin lỗi, mình không thể chấp nhận lời tỏ tình của cậu.

Như thế này mới đúng!

Cậu ấy hỏi mình muốn như thế nào?

Mình cũng không muốn như thế nào!

Mình chỉ muốn nói cho cậu ấy biết, mình thích cậu ấy, sau đó chờ lời từ chối của cậu ấy là xong.

Nội tâm Diệp Mỹ Linh nhanh chóng bắt đầu tự hỏi tự trả lời, sau đó vội vàng vàng trả lời: “Mình không muốn như thế nào cả.”

Sau đó xoay người vội vàng rời đi, chạy về nhà.

Lần tỏ tình đầu tiên trong đời lại chật vật, xấu hổ như thế!

Diệp Mỹ Linh không muốn tham gia tiết tự học buổi tối cùng ngày, sợ lúc đến lớp lại trở thành trò cười của mấy bạn nam kia. Dù sau cuối tuần cũng rời đi rồi, chỉ bằng ngày mai làm đơn xin nghỉ học, mấy ngày còn lại cũng không cần phải đến trường.

Thế là có ý nghĩ này, nàng đêm đó liền trốn học không quay về lớp tự học buổi tối.

Diệp Mỹ Linh nhàm chán cầm lấy điều khiển tivi, không ngừng chuyển đổi kênh, dường như những tiết mục đêm này không hợp khẩu vị của cô cho lắm. Tùy tiện dừng lại ở một kênh đang chiếu phim tình cảm, hình như mấy bạn trong lớp cùng đang bàn tán về bộ phim truyền hình này, vậy thì xem một chút đi.

Lúc này điện thoại di động của Diệp Mỹ Linh kêu lần, là một số lạ lắm.

“Người nào gọi cho mình vậy?” Thăm nghĩ, chẳng lẽ vì cô trốn học, nên chủ nhiệm lớp gọi đến? Diệp Mỹ Linh vội vàng tắt tivi đi, để tránh bị thầy giáo biết việc cô trốn học ở nhà xem tivi, trong đầu cũng nhanh chóng suy nghĩ ra một lý do, sau đó run sợ trong lòng nghe: “Alo, xin chào.”

“Mỹ Linh, mình là Nhất Minh.” Chung Nhất Minh ngắn gọn nói ra tên của mình.

Diệp Mỹ Linh nghe được tên “Nhất Minh”, trái tim giống như đập lỗ nhịp, tại sao cậu ấy lại gọi điện thoại đến? Có chút không phản ứng kịp: “Àch?”

“Mình đang đứng dưới nhà cậu, cậu xuống đây đi.” Nói xong, Chung Nhất Minh tắt máy.

Diệp Mỹ Linh nhìn đồng hồ treo trên tường một cái, 7 giờ đúng, chẳng phải bây giờ là tiết tự học buổi tối ở trên lớp sao? Tại sao Chung Nhất Minh lại ở đây?

Diệp Mỹ Linh không có ý định đến học giờ tự học buổi tối, cho nên sau khi về nhà cũng không không có tắm rửa thay quần áo, vẫn mặc bộ đồng phục lúc ban ngày, bởi vì buổi chiều học thể dục, chính mình cũng có thể ngửi thấy mùi chua chua của mồ hôi ở trên người.

Cô vốn cũng không quá chú ý đến chuyện này, chỉ là sau khi xuống lầu nhìn thấy Chung Nhất Minh, anh

mặc một bộ đồng phục sạch sẽ, trên người tỏa ra một mùi chanh nhẹ nhàng thoả mái của sữa tắm.

So sanh, cô cảm thấy mình có chút mất mặt.

Bởi vì cô cảm thấy quần áo của mình có mùi mồ hôi rất nặng, cho nên không đi đến gần Chung Nhất Minh, đứng ở phía xa, giọng nói mang theo chút ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Mình muốn trả lời chuyện lúc chiều cậu nói với mình.” Chung Nhất Minh bình tĩnh nói.

Thực ra nội tâm của Diệp Mỹ Linh đang rối rắm: Chẳng lẽ cậu ấy cố ý đến đây để nói lời từ chối?

“Chúng ta hẹn hò đi.” Chung Nhất Minh vẫn bình tĩnh như trước, nghe không được tâm tình của anh.

A? Hẹn hò?

Diệp Mỹ Linh kinh ngạc tròn mắt nhìn Chung Nhất Minh, bởi vì nhìn không ra biểu cảm của anh, cô có chút không tin tưởng hỏi: “Cậu thích mình sao?”

“Thích.” Tuy Chung Nhất Minh nói ra hai từ này rất bình tĩnh, thế nhưng Diệp Mỹ Linh ngẩng mặt lên nên nhìn thấy anh hơi mím môi, giống như đang xấu hổ.

Sau đó, cô cúi đầu không nói, hai tay nắm chặt ở đằng sau lưng, xấu hổ dùng mũi chân gõ xuống mặt đất mấy cái.

“Vậy cậu có đồng ý hẹn hò với mình không?” Chung Nhất Minh thấy Diệp Mỹ Linh vẫn đang xấu hổ, không nói lời nào, nhắc lại chuyện hẹn hò một lần nữa.

“Ừm.” Diệp Mỹ Linh vẫn cúi đầu, gật đầu hai cái, xác nhận.

Chung Nhất Minh đi về phía trước hai bước, đi đến trước mặt cô, vẫn luôn chú ý đến việc trên người mình có mùi mồ hôi, Diệp Mỹ Linh vội vàng lùi về phía sau hai bước nhỏ.

Thiếu niên khiêu mi, hỏi: “Không đồng ý?”

Diệp Mỹ Linh sợ Chung Nhất Minh hiểu lầm ý của mình, vội vàng giải thích: “Mình... Mình vẫn chưa tắm rửa thay quần áo, có mùi mồ hôi.”

Anh cười một tiếng, bước thêm một bước về phía trước, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực nói: “Mình không ngại.”

Sau khi đồng ý hẹn hò với Diệp Mỹ Linh xong Chung Nhất Minh quay trở lại trường tiếp tục tham gia tiết tự học buổi tối, mà Diệp Mỹ Linh vẫn không hồi thần.

Sau khi buổi tự học kết thúc, Diệp Mỹ Linh nhận được tin nhắn của Chung Nhất Minh: “Ngày mai mình đón cậu đến trường.”

“Được!” Cô nhanh chóng trả lời.

“Yêu em, ngủ ngon.” Chung Nhất Minh gửi đến.

Diệp Mỹ Linh nhìn thấy bốn chữ này, vui sướng đến mất ngủ.

Hôm nay là thứ hai ngày 18 tháng năm năm 201X, Diệp Mỹ Linh và Chung Nhất Minh trở thành người yêu ngày đầu tiên.

2. Chương 2: Ngày Thứ Hai

Editor: Minh

Buổi sáng, sau khi ăn điểm tâm xong Diệp Mỹ Linh mang theo túi sách chạy xuống lầu, cho tới bây giờ mẹ Diệp chưa bao giờ nhìn thấy cô vui vẻ đi đến trường như vậy.

Nhìn thấy Chung Nhất Minh đã đợi mình ở dưới lầu, không biết anh đợi lâu chưa, cô có chút ngượng ngùng hỏi: “Chờ đã lâu chưa?”

“Không, vừa tới.” Chung Nhất Minh nhìn thấy vết sữa bò màu trắng ở khóe miệng của Diệp Mỹ Linh, cười cười, giơ tay lên lau giúp cô, nói: “Mèo hoa nhỏ.”

Sau khi anh lau xong, thả tay xuống người, Diệp Mỹ Linh đỏ mặt cúi thấp đầu.

Anh nhìn ra được cô đang rất xấu hổ, thế là nắm tay cô nói: “Đi thôi.”

Cứ như vậy, hai người nắm tay nhau cùng đi đến trường.

“Đúng rồi, tối hôm qua mình trốn học, có phải chủ nhiệm lớp biết rồi đúng không?” Diệp Mỹ Linh có chút lo lắng hỏi.

“Ừm, biết rồi.” Giọng nói anh nhàn nhạt.

“A? Vậy là hôm nay mình phải chạy ba vòng xung quanh sân trường sao?” Về mặt thiếu nữ kinh ngạc, mang theo một chút tuyệt vọng.

“Mình đã nói với thầy, lúc cậu đến trường cảm thấy không thoải mái, mình đưa cậu về nhà.” Chung Nhất Minh cười nói.

“Như vậy cũng được sao?” Diệp Mỹ Linh cảm thấy lừa gạt người khác thật không đúng.

“Mình đi đến muộn nửa tiếng, cũng phải nghĩ cơ chứ? Cũng không thể nói thẳng với thầy là mình chạy đến dưới nhà cậu, muốn hẹn hò được?” Ánh mắt anh ra vẻ vô tội nhìn cô nói.

Diệp Mỹ Linh nghe được ba chữ “muốn hẹn hò” này thì không khỏi đưa tay lên che miệng cười.

“Mỹ Linh!” Lý Lệ Hồng, bạn thân tốt nhất của cô như thường ngày vừa hét gọi ở phía sau vừa chạy đến. Nhìn thấy hai người Chung Nhất Minh và Diệp Mỹ Linh thế nhưng lại nắm tay, rất thức thời nói: “Ha ha, mình đi đến trường học trước, các cậu cứ từ từ. Đúng rồi, lúc đến trường nhớ đưa bài tập số học cho mình chép.” Sau đó chạy về phía trường học.

Gần đến cổng trường học, nhìn thấy thầy chủ nhiệm đã đứng ở cửa ra vào kiểm tra, Diệp Mỹ Linh vội vàng rút tay ra. Chung Nhất Minh không có biểu cảm liếc mắt nhìn cô một cái. Cô sợ anh hiểu lầm, cẩn thận từng li từng tí giải thích: “Thầy chủ nhiệm đứng ở nơi đó, mình sợ bị thầy nhìn thấy.”

Anh nhún nhún vai, cười cười, nói: “Mình cũng sợ.”

Chung Nhất Minh cười một tiếng, làm bầu không khí dịu đi không ít, Diệp Mỹ Linh cũng cười một cái đáp lại.

“Chúc mừng cậu và Chung Nhất Minh thành một đôi!” Diệp Mỹ Linh đi đến phòng học, vừa ngồi xuống. Lý Lệ Hồng đã đặt mông ngồi yên ở vị trí còn trống bên cạnh cô, chúc mừng cô. Sau đó chuyển sang đề tài chính: “Lấy bài tập số học ra đây, chỉ còn 15 phút nữa là đến giờ thể dục buổi sáng, mình phải chép xong ngay lập tức mới được.”

Diệp Mỹ Linh ra vẻ ghét bỏ lấy bài tập số học đã làm xong ở nhà vào hôm qua đưa cho cô.

“Đúng rồi, cậu đã nói với Chung Nhất Minh chuyện cậu phải sang nước ngoài chưa?” Lý Lệ Hồng vừa chép bài tập, vừa phân tâm hỏi.

Diệp Mỹ Linh giống như xem nhẹ vấn đề này, thế nhưng cô lại không muốn đối mặt với vấn đề này, có chút mệt mỏi mà trả lời: “Không, không biết phải nói với cậu ấy như thế nào.”

“Cái gì? Chẳng lẽ cậu định một tuần sau sẽ bỏ rơi cậu ấy sao?” Lý Lệ Hồng chớp lấy bài tập, cũng không ngẩng đầu lên nhìn cô, dùng giọng nói kinh ngạc hỏi cô.

“Aiz.” Diệp Mỹ Linh bất đắc dĩ thờ dài một tiếng nói: “Cậu bảo mình phải nói như thế nào cho cậu ấy biết đây.”

Thực sự cô cũng không biết phải nói thế nào với Chung Nhất Minh, tuần sau cô phải di cư sang nước ngoài.

Tiết thứ ba buổi sáng là tiết học máy tính, phải đi đến phòng máy vi tính để học.

Chung Nhất Minh tạm thời đổi chỗ ngồi cùng bàn với Diệp Mỹ Linh, ngồi ở bên cạnh Mỹ Linh. Bạn ngồi cùng bàn với Diệp Mỹ Linh vẽ mặt mơ hồ nhìn hai người bạn họ, từ lúc nào mà quan hệ của hai người bạn họ tốt đến như vậy?

“Buổi sáng tốt lành, dường như cậu có chút mất hồn mất vía, có điều gì phiền não sao?” Chung Nhất Minh ngồi bên cạnh cô vừa mở sách vở ra xem, vừa hỏi.

Anh có để ý đến cô?

Diệp Mỹ Linh suy nghĩ một lúc, có chút xấu hổ, sau đó lắc đầu nói: “Không có.”

Thực ra là có, thế nhưng lại không biết mở miệng nói thế nào.

“Giữa trưa có thể cùng đi ăn cơm không?” Chung Nhất Minh hỏi.

Nhà của Diệp Mỹ Linh cách trường học rất gần, bình thường cô sẽ về nhà ăn cơm trưa cùng cơm tối. Nhưng Chung Nhất Minh đã mời, cô cũng có thể không trở về nhà ăn cơm. Cô gật đầu một cái, nói: “Có thể, chờ đến tiết sau mình gửi tin nhắn cho mẹ của mình, bảo mẹ không cần phải nấu cơm cho mình.”

Giờ ăn trưa, nhà ăn trong trường học cùng tiệm ăn nhanh gần trường học có rất nhiều người, không quá thích những nơi đông người Chung Nhất Minh mượn xe đạp của bạn học chở Diệp Mỹ đến một quán ăn cách trường học một đoạn để ăn trưa.

Chung Nhất Minh bắt đầu đạp xe đạp, Diệp Mỹ Linh đi một bước rồi nhảy lên, ngồi ngay ngắn trên yên sau của xe đạp. Chung Nhất Minh thấy cô ngồi ở phía sau, hai tay buông thõng, nhieu mày một cái nói: “Mỹ Linh, cậu ngồi như vậy không an toàn, cậu ôm eo mình, nếu không cậu sẽ bị ngã xuống mất.”

Diệp Mỹ Linh không chút suy nghĩ, nghe theo lời nói của anh đưa tay lên ôm eo của anh, bỗng nhiên nhận thấy hành động này quá thân mật, mặt nóng bừng lên không nói lời nào, may mắn Chung Nhất Minh ngồi phía trước nên không nhìn thấy.

Bọn họ đi đến nơi mọi người ăn cơm. Tuy nơi này cách trường học có chút xa nhưng vẫn có không ít học sinh cùng trường đến chỗ này ăn cơm, có vẻ là người yêu cũng rất nhiều, có lẽ cũng muốn tránh tình huống gặp được giáo viên ở gần trường học.

“Ăn cái gì?” Lúc hai người xếp hàng chọn món, Chung Nhất Minh hỏi.

Mỹ Linh liếc nhìn menu được dán trên tường một cái nói: “Cơm thịt nướng đi.”

“Với canh hay là nước ngọt có gas?” Chung Nhất Minh hỏi lại.

Suy nghĩ một chút, nhiệt độ không khí có chút cao, cô quyết định uống nước ngọt lạnh có: “Nước ngọt có gas.”

“Ừm, được rồi! Cậu đi giành hai chỗ ngồi trước đi, mua xong mình sẽ tìm cậu.”

“Được.” Sau khi đồng ý Diệp Mỹ Linh mở túi sách vừa lấy tiền vừa nói: “Mình đưa tiền cho cậu.”

Chung Nhất Minh vươn tay ngăn cản cô lấy túi tiền ra, nói: “Không cần đâu, mình mời cậu.”

“Ách...” Diệp Mỹ Linh có chút áy náy, không biết làm sao.

“Cậu đi giành chỗ người trước đi.” Chung Nhất Minh xoa xoa đầu của cô một cái, vỗ vỗ bả vai của cô.

Diệp Mỹ Linh đành phải đi ra giành chỗ ngồi.

Sau khi Chung Nhất Minh mua xong, tìm đến chỗ Diệp Mỹ Linh, ngồi xuống trước mặt cô.

Diệp Mỹ Linh vẫn cảm thấy băn khoăn, bởi vì tiệm ăn nhanh ở trường học có 15 tệ một suất, mà ở trong này cần đến 30 tệ một suất. Tiền tiêu vặt của học sinh cấp ba cũng không nhiều, tiền tiêu vặt trong một tháng của Diệp Mỹ Linh cũng chỉ có 100 tệ mà thôi, cho nên Diệp Mỹ Linh quyết định trả tiền suất ăn này của chính mình. Lấy tiền trong túi ra, cầm lấy 30 tệ đưa cho Chung Nhất Minh, nói: “Đây là tiền cơm của mình.”

Chung Nhất Minh liếc nhìn cô một cái nói: “Không cần.”

“Nếu như cậu tiếp tục nói không cần, lần sau mình sẽ không dám đi ăn cơm cùng với cậu nữa.” Về mặt cô nghiêm túc nói.

“Mỹ Linh, một tháng cậu có bao nhiêu tiền tiêu vặt?”

“100 tệ.” Cô thành thật trả lời.

“Một tháng mình có 1000 tệ tiền tiêu vặt, hơn nữa lại không bao gồm tiền cơm, tiêu không nhiều đến như vậy.” Chung Nhất Minh đẩy tay cầm tiền của Diệp Mỹ Linh về.

Cái gì? 1000 tệ? Diệp Mỹ Linh lớn đến 17 tuổi, vẫn chưa một lần thử sờ qua 10 tờ giấy hồng in hình cụ Mao có cảm giác gì.

Diệp Mỹ Linh thấy Chung Nhất Minh đẩy tiền của cô trở lại, cũng không cố chấp đưa cho anh nữa, nói: “Buổi chiều nay đi ăn cơm cùng với nhau, mình sẽ trả tiền.”

“Cậu đang hẹn mình chiều nay cùng nhau ăn cơm sao?” Chung Nhất Minh cười hỏi.

Diệp Mỹ Linh lại xấu hổ cúi đầu, gật đầu một cái: “Ừm.”

Sau buổi cơm trưa, còn hơn một tiếng nữa mới đến thời gian lên lớp buổi chiều. Diệp Mỹ Linh có thói quen ngủ trưa, nhưng hôm nay lại đi theo Chung Nhất Minh.

“Về trường học đi.” Chung Nhất Minh lấy ra xe đạp nói.

“Ừm.” Diệp Mỹ Linh đáp lại.

“Mỹ Linh, chẳng phải mình đã nói ngồi như vậy không an toàn sao? Mau ôm lấy eo của mình.” Đang đạp xe đạp Chung Nhất Minh phát hiện Mỹ Linh không có ôm anh.

Diệp Mỹ Linh đỏ mặt, cẩn thận từng li từng tí ôm eo của anh, trái tim nhỏ đập nhanh hơn.

Ôi trời ạ, cứ ở chung một chỗ với Chung Nhất Minh là khuôn mặt lại không nhịn được mà nóng bừng lên.

Về tới trường học, hai người cũng không biết làm gì. Bởi vì nghỉ trưa nên phòng học bị khóa cửa, hai người cũng không phải học sinh ở trọ tại trường, nên không thể về ký túc xá. Thế là hai người tùy tiện đi dạo trong sân trường.

“Cậu có thói quen ngủ trưa sao?” Chung Nhất Minh đi đến trước một gốc cây lớn rồi dừng lại.

Diệp Mỹ Linh gật gật đầu.

“Vậy chúng ta ngồi ngủ ở chỗ này đi! Mình cũng buồn ngủ.” Chung Nhất Minh đi đến ngồi xuống dưới gốc cây lớn, vẫy tay với cô.

“Như vậy không tốt đâu?” Diệp Mỹ Linh sợ bị bảo vệ tuần tra trong trường nhìn thấy, nói cho thầy chủ nhiệm có người yêu sớm.

“Giữa trưa, mặt trời nắng gắt như vậy, sẽ không có người đi ra đâu, đặt đồng hồ báo thức sớm hơn 10 phút để rời đi là được.” Nói xong, Chung Nhất Minh cầm điện thoại di động lên đặt đồng hồ báo thức.

“Ừm.” Cô đi qua ngồi dựa vào người anh.

Chung Nhất Minh ngồi dưới tàng cây, duỗi thẳng chân, chỉ chỉ vào bắp đùi của mình nói: “Đến đây, gối đầu lên chỗ này.”

Diệp Mỹ Linh cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng vẫn nghe theo lời của Chung Nhất Minh, gối đầu lên đùi của anh.

Diệp Mỹ Linh nằm trên mặt đất, chớp chớp đôi mắt to nhìn khuôn mặt của Chung Nhất Minh, anh có một đôi mắt hạnh xinh đẹp, lông mình thật dài, bờ một hơi mỏng, làn da trắng mịn ngay cả sẹo cũng không có,... Mặc dù bình thường cô vẫn luôn chú ý đến mọi hành động của anh, nhưng dường như chưa từng chú ý đến khuôn mặt của anh, dù sao nhìn chăm chăm vào mặt của người khác, rất bị hiểu lầm là đồ mê trai.

“Nhìn cái gì đấy?” Giọng nói trầm thấp dịu dàng của anh vang lên, sờ lấy mái tóc mềm mại của cô.

“Bỗng nhiên phát hiện thì ra bộ dáng của cậu lại đẹp trai như vậy.” Cô cũng không có keo kiệt khen ngợi anh.

“Trước kia không cảm thấy mình rất đẹp trai sao?” Anh cười hỏi.

“Trước kia cũng đẹp trai, chỉ là không dám quá nhìn mặt của cậu, sợ cậu biết mình thích cậu...” Giọng nói của Diệp Mỹ Linh càng lúc càng nhỏ.

“Cậu nên biểu hiện ra bên ngoài sớm một chút, như vậy chúng ta có thể kết giao sớm hơn.” Khóe miệng của anh khẽ mỉm cười, Diệp Mỹ Linh nhớ đến một cuốn tiểu thuyết rất hot tên là ‘Một nụ cười khuyên thành’, có phải cảm giác cũng giống như thế này bị một một nụ cười làm cho mê đắm sao? Mặc dù cô chưa từng đọc qua cuốn tiểu thuyết đó.

“Ngủ đi, tiết học sau là tiết Vật Lý, cần thận bị nắng chiều vào đầu.” Chung Nhất Minh sợ ánh sáng quá chói mắt, dùng bàn tay che trên ánh mắt của cô, để cô có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

“Diệp Mỹ Linh, em lên bảng làm đề đầu tiên, Chung Nhất Minh, em làm đề thứ hai.” Trên lớp học, giáo viên dạy vật lý ra hai đề bài, bắt đầu chọn người đi lên bảng làm bài.

“Oa...” Dưới lớp các bạn học lén lén cười trộm, bởi vì có rất nhiều người biết chuyện Diệp Mỹ Linh và

Chung Nhất Minh đang hên hò.

“Ồn ào cái gì? Còn không nhanh chóng làm bài tập đi?” Giáo viên dạy vật lý nghe thấy ở dưới lớp bỗng nhiên có tiếng ồn, nên phải duy trì kỷ luật.

Diệp Mỹ Linh ngồi tại chỗ nhìn đề đầu tiên một chút, cái quỷ gì thế này? Học qua từ khi nào vậy? Mình nên dùng công thức gì?

Chung Nhất Minh ngồi tại chỗ, nhanh chóng phân tích và giải đề, khoảng hai ba phút sau Chung Nhất Minh đi lên bảng bắt đầu giải đề.

“Diệp Mỹ Linh, còn không mau đi lên?” Giáo viên dạy Vật lý nhìn thấy Chung Nhất Minh đang ở trước bảng đen giải đề, mà Diệp Mỹ Linh vẫn còn ngồi im một chỗ ngẩn người, có chút không vui.

Diệp Mỹ Linh bị thầy giáo vật lý thúc giục, lập tức chạy đến bục giảng vừa cầm lấy viên phấn, ra vẽ chuẩn vị giải đề, trong lòng nói thầm: Đề bài này đang nói gì vậy? Rõ ràng là viết bằng tiếng Trung, thế nhưng tại sao lại nhìn thấy xa lạ như vậy?

Lúc này Chung Nhất Minh tới gần cô, len lén nhét một tờ giấy. Các bạn học ở dưới lớp đều vui đầu vào làm bài, không có chú ý đến động tác nhỏ như vậy của bọn họ.

Diệp Mỹ Linh mở ra xem, là đáp án của đề đầu tiên, vội vàng liếc nhìn một chút rồi nhét vào trong túi quần, bắt đầu giải đề.

Hai người giải đề xong, trở lại chỗ ngồi của chính mình. Thầy giáo Vật lý nhìn đáp án ở trên bảng đen một chút, hài lòng nói: “Mỹ Linh, làm tốt lắm.”

Diệp Mỹ Linh vì không dựa vào chính năng lực của mình để giải đề mà nhận được lời khen, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Hôm nay là thứ ba ngày 19 tháng 5 năm 201X, Diệp Mỹ Linh và Chung Nhất Minh trở thành người yêu ngày thứ hai.

3. Chương 3: Ngày Thứ Ba

Editor: Minh

“Mỹ Linh, tý nữa đến trường học rồi làm thủ tục xin nghỉ học luôn, giữa trưa mang hết những đồ vật để ở trường của con về nhà.” Lúc ăn điểm tâm, mẹ Diệp thuận tiện nhắc nhở cô một câu.

“Nhanh như vậy sao?” Diệp Mỹ Linh có chút kinh ngạc.

“Tuần sau là đi ra nước ngoài rồi, cuối tuần còn phải làm tiệc liên hoan chia tay với họ hàng thân thích nữa, hai ngày này con cũng không cần đi học, ở trong nhà sắp xếp hành lý của chính mình.” Cha Diệp vừa ngồi đọc báo chí, vừa nói ông đã sắp xếp xong.

“Con còn chưa nói tạm biệt với các bạn học, con muốn ở chung với bọn họ thêm hai ngày...” Mặc dù Diệp Mỹ Linh không phải là một người có rất nhiều tình cảm với lớp, chỉ là cô không nỡ phải chia xa Chung Nhất Minh. Coi như, chỉ còn lại hai ngày, cô vẫn muốn bên anh thật tốt.

“Vậy lúc nào con mới chuẩn bị hành lý của mình?” Cha Diệp hỏi.

“Buổi tối mấy ngày này, còn sẽ từ từ sắp xếp, cha yên tâm đi.” Diệp Mỹ Linh cầm miếng bánh mì nướng còn thừa một nửa trên tay, nhét hết tất cả vào miệng, mơ hồ không rõ nói với cha mẹ: “Con trễ giờ rồi, bái bai!” Sau đó chạy đến ghế sa lon cầm lên túi sách, vội vàng đeo giày ở trước cửa rồi chạy ra ngoài.

“Sao lần nào cậu cũng vội vàng như vậy thế? ” Chung Nhất Minh nhìn thấy Diệp Mỹ Linh vội vàng vàng từ trong tòa nhà chạy ra, nhíu mày một chút.

“Mình sợ cậu đợi lâu.” Diệp Mỹ Linh bắt đầu đeo túi sách lên nói.

“Cũng không cần vội vã như vậy mà.” Sau khi Chung Nhất Minh nói xong, đưa tay chỉnh sửa lại cổ áo của cô: “Cổ áo lệch rồi.”

“Ừm.” Diệp Mỹ Linh thành thật đáp lại.

Lúc này, Chung Nhất Minh cúi người, đưa sát khuôn mặt lại gần mặt của cô.

Anh muốn làm gì?

Anh ấy muốn hôn mình sao?

Có quá nhanh không?

Mới hẹn hò ngày thứ ba.

Diệp Mỹ Linh khẩn trương nhắm mắt lại, cảm thấy bờ môi bị vật gì ấm nóng cọ sát vài cái.

“Được rồi.” Chung Nhất Minh thả tay xuống nói.

Diệp Mỹ Linh nháy mắt vô tội nhìn anh.

Chung Nhất Minh nói tiếp đi: “Mỗi ngày ăn điểm tâm xong đều không chùi miệng, miệng dính đầy vụn bánh mì. Mèo hoa nhỏ!”

“Mình mới không phải là mèo hoa nhỏ!” Cô chu chu cái miệng nhỏ nhắn phản bác.

Anh lấy tay vuốt lên cái miệng đang bĩu môi của cô, cười nói: “Không sao, mình sẽ không ghét bỏ cậu.”

Mình cần chắc, đây là bạn trai kiểu gì vậy!

Diệp Mỹ Linh dùng ánh mắt hung hăng trừng anh một cái.

“Nhanh lên, bài tập số học!” Sau khi đi đến lớp học, Diệp Mỹ Linh bị Lý Lệ Hồng thúc dục mau đưa vở bài tập.

Diệp Mỹ Linh trở lại chỗ ngồi lấy vở bài tập ra đưa cho cô, đồng thời nhắc nhở một câu: “Lệ Hồng à, về sau cậu phải cố gắng học thật giỏi số học, cậu vẫn còn một năm sinh hoạt nữa ở trong cao trung, cũng không thể không nộp bài tập số học được?”

Lý Lệ Hồng là học sinh nghệ thuật, xét thấy thành tích các môn học của cô cũng không tệ, cho dù số học kém một chút, tổng điểm chắc vẫn có thể đậu vào một trường nghệ thuật tốt.

Chỉ là môn học chính ở cấp ba phải nói đến số học, ngày nào cũng phải làm bài tập số học. Sau khi Diệp Mỹ Linh đi sang nước ngoài, sau này phiền phức nhất chính là, phải dựa vào năng lực của chính mình để làm xong bài tập số học.

“Cái này không cần lo, cậu đi ra nước ngoài thôi mà, chồng của cậu vẫn còn ở chỗ này! Chắc cậu ấy cũng sẽ không trơ mắt nhìn bạn tốt của vợ mình mà không cứu đâu?” Lý Lệ Hồng vui mừng nói, may mắn cuối cùng Mỹ Linh hẹn hò với một bạn trai học giỏi, như vậy cô có thể lấy danh nghĩa bạn thân của bạn gái, mỗi ngày mượn vở bài tập số học của anh để chép.

“Cậu đừng vui mừng quá sớm, mình còn chưa nói cho cậu ấy biết chuyện mình phải đi, nhờ may cậu ấy nghe đến về sau, muốn chia tay với mình thì phải làm sao đây?” Diệp Mỹ Linh gọi cho Lý Lệ Hồng một gáo nước lạnh.

“Cái gì, cậu vẫn chưa nói cho cậu ấy biết sao? Cậu sẽ không giống loại nữ chính tuyệt tình không nói một câu tạm biệt, mà đã biến mất mãi mãi trong cuộc sống của nam chính chứ? Từ đó cậu ấy căm ghét phái nữ, trở thành một người đàn ông hung tàn.” Lý Lệ Hồng không câu thúc nói.

“Cậu khoa trương quá? Chỉ là mình không nghĩ ra phải nói thế nào cho cậu ấy biết mà thôi.” Diệp Mỹ Linh

liếc nhìn Lý Lệ Hồng một cái.

“Tiểu thuyết Tổng giám đốc đều viết như thế này mà.” Lý Lệ Hồng cãi lại.

“Ít nhìn mấy loại tiểu thuyết linh tinh này đi, có lẽ môn số học của cậu sẽ tốt lên đấy.”

“Dừng lại!” Lý Lệ Hồng khinh thường.

Diệp Mỹ Linh lấy tay chống cằm, quay đầu nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ: Vì sao mọi chuyện lại trở nên phức tạp như vậy?

Tuy nhiên, nếu không phải vì chuyện phải sang nước ngoài này, có lẽ chính mình sẽ không tỏ tình với Chung Nhất Minh, sau đó hẹn hò.

Hoặc là Chung Nhất Minh không nên đồng ý nhận lời tỏ tình của cô, cô vốn dự định nếu bị từ chối, sau này cũng không phải rời đi trong nuối tiếc.

Hiện tại, không rõ cùng Chung Nhất Minh tách ra, mỗi người một nơi.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Diệp Mỹ Linh lôi kéo Chung Nhất Minh đi tản bộ, mua hai ly trà sữa, chính mình uống một ly, còn một ly khác thì đưa cho Chung Nhất Minh.

Chung Nhất Minh nhíu mày một cái hỏi: “Mỹ Linh, không phải nói tiền tiêu vặt chỉ có 100 tệ thôi sao? Cậu đủ dùng sao?”

“Đủ mà, hôm qua mẹ mình mới cho mình 500 tệ.” Hôm qua mẹ Diệp cho Diệp Mỹ Linh 500 tệ bảo cô mời các bạn ăn một bữa cơm chia tay. Tuy nhiên cô cũng không có bạn bè tốt mấy, không bằng, chừa lại 150 tệ sau đó đi ăn một bữa cá nướng với Lý Lệ Hồng.

“Tại sao mẹ cậu bỗng nhiên lại cho cậu nhiều tiền như vậy?” Anh có chút tò mò.

“Hôm qua mẹ đánh cược thắng được 1000 tệ, đưa cho mình một nửa, nói mình đừng nói cho cha mình biết.” Mặc dù chuyện này cũng từng xảy ra, nhưng mà phí bịt miệng của mẹ Diệp bình thường chỉ có 20 đến 30 tệ mà thôi, chút tiền lẻ này chỉ đủ để cho cô ăn một suất nhỏ dành cho trẻ em ở McDonald’s.

“Chung Nhất Minh, chúng ta đi vào tiệm này nhìn xem đi!” Diệp Mỹ Linh lôi kéo cánh tay của Chung Nhất Minh, muối đi đến cửa hàng phía trước.

Chung Nhất Minh đưa tay kéo cô quay lại, có chút bất mãn nói: “Không được gọi cả họ tên của mình như vậy.”

“Thế nhưng tên của cậu là Chung Nhất Minh mà?” Về mặt Diệp Mỹ Linh vô tội, không biết vì sao anh lại không vui.

“Gọi mình là Nhất Minh.” Chung Nhất Minh lạnh nhạt nói.

“Ha ha...” Diệp Mỹ Linh không khỏi cười một tiếng. Tên nhóc này thế nhưng lại để ý đến việc cô gọi đầy đủ tên của mình, sau đó giọng điệu mang theo một chút nũng nịu nói: “Được rồi, Minh Minh, chúng ta qua qua bên kia nhìn xem.”

Minh Minh?

Chung Nhất Minh cảm thấy gọi là Minh Minh như thế này cũng không tệ, cùng đi với cô đến cửa hàng tinh phẩm.

“Oa, thật xinh đẹp!” Diệp Mỹ Linh nhìn thấy một quả cầu pha lê tinh xảo không khỏi lên tiếng khen.

“Cậu thích những thứ này sao?” Chung Nhất Minh hỏi.

“Đúng vậy, mình rất thích những đồ vật đẹp như vậy.” Quả cầu pha lê thực sự rất đẹp, Diệp Mỹ Linh nhìn chăm chú không rời mắt.

“Thích không? Mình tặng cậu một cái.” Anh cúi người cùng cô nhìn vào một quả cầu pha lê hỏi.

Cô liếc mắt nhìn giá tiền một chút: 288 tệ, sau đó làm ra vẻ không cần nói: “Không cần đâu.”

Quả cầu pha lê rất đẹp, chỉ là không nỡ để Chung Nhất Minh phải tốn kém vì cô, một quả cầu pha lê chỉ lớn bằng một quả bóng tennis thôi mà giá đã khoảng 300 tệ rồi, như vậy không có lời.

“Hôm nay là 520, cậu có thể chọn một cái.” Chung Nhất Minh nhìn ra được Diệp Mỹ Linh bởi vì giá tiền cao, cho nên cô mới ra vẻ không có hứng thú.

“520 là cái gì vậy?” Diệp Mỹ Linh nghi ngờ.

Về mặt Chung Nhất Minh chờ đợi nói ra ba từ: “Anh yêu em.” Giọng nói của anh trầm thấp không nhanh không chậm nói ra ba từ kia, cảm giác giống như một lời tỏ tình.

Diệp Mỹ Linh nghe xong xấu hổ cúi đầu, không nói lời nào, sau đó kéo tay anh, nhỏ giọng nói: “Về trường học thôi, thời gian không còn sớm nữa.”

Buổi chiều, sau khi tan học, Chung Nhất Minh nói mình có việc phải làm, bảo Diệp Mỹ Linh về nhà ăn cơm.

Cô suy nghĩ một lúc, dường như bạn quá không có thời gian ăn một bữa cơm với Lý Lệ Hồng, chỉ bằng đi luôn ngày hôm nay.

Thế là hai cô gái nhỏ hấp tấp đi vào cửa hàng cá nướng.

“Sao không đi ăn cơm cùng với chồng?” Lúc ngồi chờ đồ ăn, Lý Lệ Hồng hỏi.

“Chờ cái đầu cậu ấy, lại nói như vậy, mình sẽ đi về cho cậu trả tiền.” Diệp Mỹ Linh không đồng ý mới hẹn hà mấy ngày mà đã gọi người ta là ‘chồng’ như vậy.

Lý Lệ Hồng cũng rất tức thời không hề mạnh miệng nói: “Ngày 520 như thế này mà bỏ qua bạn trai để đi ăn cơm với bạn thân, cậu thật sự là bạn thân tốt nhất Trung Quốc!”

“Cậu ấy nói cậu ấy có việc phải làm.” Không phải vứt bỏ bạn trai, mà là bị bạn trai bỏ rơi nên cô mới tìm đến bạn thân, Diệp Mỹ Linh bất đắc dĩ nói.

“Móa, thì ra mình chỉ là lớp xe dự phòng của cậu.” Lý Lệ Hồng không ngờ Diệp Mỹ Linh lại là loại người ‘trọng sắc khinh bạn’ này, thế nhưng sau khi một nồi cá nướng được mang lên bàn, cơn tức giận bất bình vừa rồi cũng ném ra sau não. Chẳng quan tâm mình có phải là dự bị hay không, có ăn là được rồi.

Giờ tự học buổi tối, Chung Nhất Minh đập lên tiếng chuông báo vào học bước vào phòng, cũng không biết anh làm gì về, cả buổi tối cũng không có nói chuyện với Diệp Mỹ Linh.

Sau khi tan học hai người nắm tay nhau cùng quay về lầu dưới của nhà Diệp Mỹ Linh, Diệp Mỹ Linh mở miệng tạm biệt: “Vậy mình về trước nhé, bai bai.”

“Chờ một chút.” Chung Nhất Minh đưa tay ra kéo cô quay lại cạnh mình.

“Làm sao vậy?” Diệp Mỹ Linh ngẩng đầu lên nhìn anh.

Chung Nhất Minh lấy một hộp quà từ trong túi xách ra, đưa cho Diệp Mỹ Linh nói: “Đây là món quà 520 của cậu.”

Đúng rồi, hôm nay ngày 20 tháng 5, 520, chính là “anh yêu em”.

Giống như ngày lễ tình nhân 14 tháng 2, đều là một ngày rất quan trọng trong mắt những cặp đang yêu.

“Cái này...” Đối với món quà bỗng nhiên được tặng, Diệp Mỹ Linh không biết phải làm sao, cô chưa chuẩn bị quà tặng cho Chung Nhất Minh, do dự không biết phải làm gì cho tốt.

Chung Nhất Minh thấy cô không đưa tay ra nhận, đành nhét vào trong tay cô, nói: “Mở ra nhìn xem thử.”

Diệp Mỹ Linh do dự một chút, mở hộp quà ra, là quả cầu pha lê nhìn thấy lúc trưa.

“Cái này...” Có thể trong mắt Chung Nhất Minh hơn hai trăm tệ chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng đối với Diệp Mỹ Linh lại rất lớn, dù sao đáp lễ lại cũng phải ngang ngửa giá tiền, tiền tiêu vặt lại không đủ...

Chung Nhất Minh nhìn ra được Diệp Mỹ Linh khó xử, giải thích nói: “Quả cầu pha lê này cũng không phải được mua ở cửa hàng tinh phẩm lúc trưa, đây là mua ở cửa hàng tinh phẩm mà nhà Cảnh Hằng (bạn ngồi cùng bàn với Chung Nhất Minh) mở, bán cho mình đúng giá nhập hàng, 100 tệ.” Thực ra là 200 tệ, thế nhưng lại không muốn làm cho cô cảm thấy gánh nặng.

Diệp Mỹ Linh nghe được giá nhập hàng tiện nghi như vậy, không khỏi cảm thán một tiếng: “Oa, cái cửa hàng kia thật đúng là lời, nâng giá tiền lên gấp ba lần luôn.”

Diệp Mỹ Linh đóng kín hộp quà lại, ngắc đầu nói với Chung Nhất Minh: “Minh... Ngày mai mình sẽ đưa lễ vật đáp lại cho cậu.” Lúc này Diệp Mỹ Linh đang tự hỏi nên tặng cái gì cho Chung Nhất Minh.

“Không cần.” Chung Nhất Minh suy nghĩ quà tặng cũng tặng xong rồi, chuẩn bị phát tay rời đi.

Lúc này, trong lòng Diệp Mỹ Linh không khỏi có một cỗ xúc động, cô tiến về phía trước một bước, nhón chân lên, nhắm mắt lại hôn Chung Nhất Minh một cái, bởi vì không có kinh nghiệm hôn môi, cứ như vậy miệng chạm miệng mười giây.

Sau đó, hạ chân đang nhón lên xuống, cô ngắc đầu nhìn Chung Nhất Minh, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, giọng nói mang theo chút xấu hổ hỏi: “Như vậy được gọi là hôn môi sao?”

Chung Nhất Minh nghe được câu hỏi của cô, nhin không được cười thành tiếng, nói: “Xem là vậy đi.”

“Xem như?” Chẳng lẽ hôn môi không phải miệng hôn miệng sao?

Cô nghiêng đầu nhìn anh, lại hỏi: “Thế như thế nào mới được xem là hôn môi?”

“Mình cũng không biết, mình chưa thử qua.” Anh nhún nhún vai, cười nói.

“Thôi đi, chính cậu cũng chưa thử qua, vậy mà cười giống như kiến thức rất rộng vậy chính.” Cô bĩu môi nói.

“Thấy là thấy nhiều, chỉ là chưa từng thử qua mà thôi, cậu muốn cùng mình thử một chút sau?” Anh không chờ cô đồng ý, đã tiến lên trước ôm eo của cô, dán lên miệng cô, đưa lưỡi vào trong miệng của cô.

Bỗng nhiên bị đầu lưỡi luồn vào trong miệng của mình, Diệp Mỹ Linh có chút xấu hổ, thế nhưng miệng bị bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng ‘ừm... ư’.

Một lúc lâu, Diệp Mỹ Linh cảm thấy mình sắp ngạt thở, vội vàng dùng tay vỗ vỗ lên lưng của Chung Nhất Minh cầu xin tha thứ.

“Ừm, vị ô mai.” Câu đầu tiên Chung Nhất Minh nói sau khi hôn môi xong.

Diệp Mỹ Linh nhớ đến cảnh hôn môi vừa rồi, đỏ mặt xấu hổ cúi đầu nói: “Vừa rồi lúc tan học có ăn một viên kẹo vị dâu.”

“Còn nữa không? Cho mình một viên.”

Cô lấy một viên kẹo đường bọc bằng giấy hồng từ trong túi quần ra đưa cho anh.

Chung Nhất Minh mở vỏ bọc ra, cho viên kẹo vào trong miệng ngậm một chút, sau đó cúi đầu hôn Diệp Mỹ Linh, sau khi dùng đầu lưỡi đẩy viên kẹo vào trong miệng của cô, nói: “Thực ra, mình không thích ăn đồ ngọt, cậu ăn đi. Lúc về nhớ đánh răng đấy.” Sau đó anh phát tay rời đi.

Diệp Mỹ Linh ngậm lấy viên kẹo ô mai kia, nhìn bóng lưng rời đi của Chung Nhất Minh, trong lòng kêu gào: “Cái quỷ gì vậy!”

Hôm nay là thứ tư, ngày 20 tháng 5 năm 201X, Diệp Mỹ Linh và Chung Nhất Minh trở thành người yêu ngày thứ ba.

4. Chương 4: Ngày Thứ Tư

Editor: Minh

Hôm nay, sau khi ăn điểm tâm xong, Diệp Mỹ Linh đứng đối diện tấm gương treo trong phòng vệ sinh rửa mặt, sửa sang quần áo một chút, rồi đi ra ngoài.

“Ừm? Hôm nay nhìn qua có vẻ sạch sẽ.” Chung Nhất Minh cười nói.

“Hừ, đương nhiên! Mình cũng không phải là một con mèo hoa nhỏ.” Diệp Mỹ Linh rất đắc ý đáp lại.

Chung Nhất Minh nhẹ nhàng hôn một cái lên môi của cô, sau một giây Diệp Mỹ Linh giật mình kinh hoàng nói: “Làm cái gì vậy?”

“Morning kiss, khen ngợi cậu.” Chung Nhất Minh nói xong nắm tay cô đi học.

“Khen ngợi cái quái gì, để hàng xóm nhìn thấy là không xong.” Mặc dù giọng nói của Diệp Mỹ Linh mang theo ghét bỏ, thế nhưng lại không ghét.

“Ừm? Hôm qua là người nào hôn trước?” Anh xấu xa cười một tiếng.

Diệp Mỹ Linh xấu hổ cúi đầu không nói lời nào, Chung Nhất Minh nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô, nói: “Được, không cười cậu nữa.”

Trên đường đi đến trường học, Diệp Mỹ Linh cảm thấy bầu không khí dường như hơi lạ. Có rất nhiều học sinh nhìn cô và Chung Nhất Minh, giống như đang thảo luận điều gì đó.

“Nhất Minh, tại sao mình lại có cảm giác không thích hợp cho lắm?” Diệp Mỹ Linh nhìn học sinh xung quanh hỏi.

“Là lạ ở chỗ nào?” Chung Nhất Minh giống như không nhận thấy.

“Không có gì.” Thấy Chung Nhất Minh không có phản ứng, Diệp Mỹ Linh cảm thấy có lẽ do chính mình nhạy cảm.

“Mỹ Linh, Mỹ Linh!” Lý Lệ Hồng vội vàng chạy từ sau đến.

“Buổi sáng tốt lành, Lệ Hồng.” Diệp Mỹ Linh chào hỏi như bình thường.

“Mình nhìn thấy hình hai người hôn môi bị người khác đăng lên Micro Blog, còn bị đám người trong lớp lôi ra bàn tán.” Lý Lệ Hồng thở một cái, lấy điện thoại di động ra ấn vào biểu tượng chat.

Diệp Mỹ Linh nhận điện thoại di động của Lý Lệ Hồng, ngón tay chạm vào biểu tượng chat, có mấy tấm hình cô với Chung Nhất Minh hôn môi, còn có nhật ký ghi lại các bạn trong ban nói chuyện.

Heo heo: Không ngờ Diệp Mỹ Linh lại phóng túng như vậy, mình thấy hình như bọn họ mới có hẹn hò hai ngày mà hôn môi nhanh như vậy?

Tạm thời không có tên: Chân nhân bất lộ tướng mà! Mình còn tưởng rằng Mỹ Linh là một em gái ngây thơ, không ngờ...

Bảo Bảo đáng yêu: Kỹ thuật hôn chắc chắn phải rất tốt, thảo nào lại có thể quyến rũ được.

Thiếu niên lang tộc: Trước đó mình có nhìn thấy Diệp Mỹ Linh tỏ tình với Chung Nhất Minh, lúc đó vẫn còn rất thẹn thùng, không ngờ lại phóng túng như vậy...

...

Thanh xuân của tôi, tôi làm chủ: Người nào lại không có đạo đức như thế, đăng ảnh chụp lên blog, trong này còn có chủ nhiệm lớp!

Nói đến chủ nhiệm lớp ở trong này, cả đám yên tĩnh lại.

“Nhất Minh, làm sao bây giờ?” Diệp Mỹ Linh xem hết nhật ký ghi chép cuộc trò chuyện cả người cũng không thoải mái, cô không sợ bạn học nói thế nào, cô sợ chủ nhiệm lớp biết sẽ nói cho phụ huynh.

“Không có việc gì, có mình.” Chung Nhất Minh dịu dàng, bình tĩnh trả lời.

Thế nhưng trong đầu Diệp Mỹ Linh toàn nghĩ đến việc sau khi ba mẹ của cô biết, hậu quả kinh khủng như thế nào, lo lắng đến mức tay run run.

Chung Nhất Minh thấy được dáng vẻ bối rối của cô, giúp cô bình tĩnh lại: “Mỹ Linh, đừng sợ, có mình ở đây.”

Lý Lệ Hồng nhìn thấy cảnh tình cảm ngược chót vót độc thân của hai người, lung túng nói: “Hai người cứ từ từ bàn bạc, mình đến trường trước, Mỹ Linh đừng đến quá muộn nhé, mình còn chưa làm bài tập số học.”

Ngay lúc Diệp Mỹ Linh đang phiền não không biết phải làm sao để giải quyết việc này, Lý Lệ Hồng còn nhắc đến chuyện lấy vở bài tập số học nữa.

Hai người trở lại phòng học, các bạn trong lớp nhìn hai người bọn họ, khẽ khẽ bàn tán, giọng nói không lớn, nhưng mơ hồ vẫn nghe thấy bọn họ đang nói về hình hôn môi của bọn họ.

Diệp Mỹ Linh mím môi một chút, ngón tay nắm chặt thành nắm đấm, cảm thấy đứng trong phòng học cần phải có rất nhiều dũng khí.

Chung Nhất Minh nhẹ nhàng đẩy cô một chút, nói: “Trở về chỗ ngồi đi.”

“Chung Nhất Minh, Diệp Mỹ Linh, chủ nhiệm lớp gọi hai người các cậu đến phòng làm việc.” Lớp trưởng vừa trở lại phòng học, không có cảm tình nói chuyện với hai người bọn họ.

“Ha, ừ.” Diệp Mỹ Linh trong lòng “Lộp bộp” một chút, vừa rồi đã nghĩ đến chắc chắn sẽ bị mời đến phòng làm việc, chỉ là không ngờ lại đến sớm như vậy mà thôi...

Hai người đi ra phòng học, trên hành lang, đi về phía phòng làm việc.

“Nhất Minh, mình sợ.” Diệp Mỹ Linh vẫn lo lắng, sợ thầy giáo mắng, sợ báo cho gia đình...

“Đừng sợ, không có việc gì.” Chung Nhất Minh nhẹ nhàng nói, ra vẻ không có chút nào để ý.

Diệp Mỹ Linh nhớ tới dường như bố mẹ của anh cũng không quản lý rất nghiêm khắc, lo lắng của cô, làm sao anh có thể hiểu được.

Tiến vào văn phòng, chủ nhiệm lớp đơn giản cũng chỉ là tận tình khuyên bảo bọn họ, còn một năm nữa là lên đại học rồi, không nên yêu sớm mà chậm trễ việc học. Sau đó thông báo, hình hai người bọn họ hôn môi bị tung lên Internet, làm ảnh hưởng không tốt đến trường học, muốn tìm bố mẹ hai bên để nói chuyện, còn phải bị ghi tội.

Diệp Mỹ Linh nghe được tin sẽ tìm bố mẹ, càng thêm hoảng sợ.

Tìm phụ huynh cũng được, thế nhưng lại còn bị ghi tội. Mặc dù, cuối tuần cô sẽ xuất ngoại, chuyện ghi tội cũng không ảnh hưởng gì đến cô. Thế nhưng Chung Nhất Minh vẫn còn phải đến trường học, nếu như bị ghi tội, có thể sẽ bị ghi vào học bạ.

“Thưa thầy, nếu như em nghỉ học, có phải Chung Nhất Minh sẽ không bị ghi tội hay không?” Diệp Mỹ Linh thử hỏi một câu, chủ nhiệm lớp cùng Chung Nhất Minh đều giật mình nhìn cô.

Chủ nhiệm lớp đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, nói: “Mỹ Linh, em có ý gì?”

“Là em quyền rũ bạn học Chung Nhất Minh, tất cả để mình em gánh hết là được.” Diệp Mỹ Linh cắn môi, nếu như hôm qua cô không chủ động hôn Chung Nhất Minh, thì vốn sẽ không bị người ta đăng mấy ảnh chụp kia lên.

“Mỹ Linh, cậu có ý gì?” Chung Nhất Minh nghe thấy cô muốn nhận hết mọi trách nhiệm, không thể tin được nhìn cô.

“Mỹ Linh, em cần gì phải làm như vậy chứ?” Mặc kệ là Diệp Mỹ Linh và Chung Nhất Minh ra sao thì thành tích học tập của hai người bọn họ đều là học sinh yêu thích của chủ nhiệm lớp, ông cũng không muốn một trong hai người phải nghỉ học.

Vừa rồi Diệp Mỹ Linh đi vào phòng học cũng không có để cặp sách xuống, mà mang thẳng đến văn phòng. Cô gỡ cặp sách đăng sau xuống, lấy ra một văn kiện – (đơn xin nghỉ học). Đó là do cô download từ trên

Official website của trường học, tất cả các mục trống bên trong đều đã được điền đầy đủ, còn có chữ ký của bố mẹ cô nữa. Cô vốn định ngày mai mới đưa cho chủ nhiệm lớp, tuy nhiên, đưa trước một ngày cũng không sao i.

Chủ nhiệm lớp nhận văn kiện, nhìn một chút, lý do nghỉ học: Di cư sang nước ngoài. Hỏi: “Thật sự?”

Diệp Mỹ Linh gật gật đầu.

“Lúc nào?” Chủ nhiệm lớp tiếp tục hỏi.

“Thứ hai.” Cô bình thản trả lời không một chút tình cảm.

Chủ nhiệm lớp cầm bút lên ký tên của chính mình vào cột ý kiến của chủ nhiệm lớp, nói tại: “Đợi chút nữa thầy giao cho cấp trường, hai em trở về đi.”

Hai người mới ra khỏi văn phòng, Chung Nhất Minh nói chuyện không có cảm xúc, hoặc có thể là anh đang che dấu cảm xúc của mình, hỏi: “Cậu muốn ra nước ngoài?”

Cô áy náy gật đầu như gà con mổ thóc.

“Diệp Mỹ Linh, cậu là đồ lừa gạt!” Chuông Nhất Minh gầm nhẹ một tiếng, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phòng học.

Trong lớp, các bạn học nhìn thấy Chung Nhất Minh tức giận trở lại phòng học, không dám vụng trộm nghị luận.

Cho đến sau khi tan học tiết thứ ba của buổi sáng, chủ nhiệm lớp đến cửa phòng học, gọi Diệp Mỹ Linh đi ra hành lang, đưa (đơn xin nghỉ học) trả lại cho cô. Cô mở ra nhìn một chút, trên cột ý kiến của chủ nhiệm lớp, cột ý kiến của cấp trường, cột ý kiến của Hiệu trưởng, tất cả đều viết ‘đồng ý’, có chữ ký của họ. Điều này có nghĩa là cô có thể rời khỏi trường học.

“Ngày mai còn tới trường nữa không?” Chủ nhiệm lớp thuận miệng hỏi một chút.

“Buổi trưa hôm nay em sẽ thu dọn một chút, buổi chiều em sẽ không trở lại.” Mấy tiết học Chung Nhất Minh đều không để ý đến Diệp Mỹ Linh, cô cũng nản lòng. Cô vẫn không quên hỏi chủ nhiệm lớp một chút: “Chung Nhất Minh có còn bị ghi tội không?”

“Không.” Chủ nhiệm lớp cũng biết chuyện cô lo lắng, cô đẩy hết mọi lỗi sai lên người mình, mặc dù làm như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của cô, nhưng cũng bảo vệ được một học sinh có tiền đồ khác.

“Vây là tốt rồi.” Giọng nói của cô lạnh nhạt phảng phất như nước: “Em đi về lớp học trước.”

Giữa trưa tan học, Chung Nhất Minh vẫn không để ý tới Diệp Mỹ Linh, rồi đi phòng học. Một mình cô ở lại phòng học đợi sau khi các bạn học rời đi, mới bắt đầu sắp xếp đồ đạc, cũng không có đồ vật gì nhiều, cũng chỉ là sách vở, văn phòng phẩm, bình nước, tất cả đều được cất vào trong một túi vải to.

Đồ đạc có chút nặng, cô chậm rãi xách đi, đi ra phòng học.

Cô như nhớ đến chuyện gì, thả bao vải to trước cửa phòng học, đi đến chỗ ngồi của Chung Nhất Minh. Cô lấy một túi nhựa lớn đựng văn từ trong ba lô ra, bên trong chứa một tờ giấy A4. Đây là tối hôm qua về nhà cô bắt đầu vẽ phác họa, bên trong bức vẽ là hình ảnh một thiếu niên mặc áo trắng đang ném bóng rổ. Cô vốn định coi là quà đáp lễ cho quả cầu thủy tinh hôm qua, cũng không biết hiện tại đưa cho Chung Nhất Minh có thích hợp hay không. Bởi vì anh đang tức giận, không để ý đến cô.

Cô đặt túi văn kiện ở trong ngăn kéo bàn học sách của Chung Nhất Minh, sau đó lại đi ra cửa phòng học, cầm bao vải to lên, về nhà.

Buổi tối, Diệp Mỹ Linh không có đến tiết tự học buổi tối, tối nay bố mẹ cô phải chia tay cùng các đồng nghiệp, cô ở nhà một mình xem tivi. Không biết có phải là do tâm trạng không tốt hay không, hay là do gần đây các tiết mục truyền hình được sản xuất quá khô khan, nội dung không có gì để xem.

Bỗng nhiên điện thoại di động vang lên, là Chung Nhất Minh gọi đến.

Diệp Mỹ Linh do dự một chút, nghe.

“Mỹ Linh... Có thể không đi được không... Có thể không đi có được không...” Giọng nói của Chung Nhất Minh có chút khàn khàn, trầm thấp, nói không rõ, giống như đang say.

“Nhất Minh, cậu uống rượu sao?” Cô có chút lo lắng hỏi.

“Mỹ Linh... Cậu đừng đi...” Giọng nói của anh khàn khàn mang theo một chút ghen ngào, loáng thoáng còn nghe được vài tiếng nức nở.

“Nhất Minh, cậu đang ở đâu?”

“Mình đang ở dưới nhà cậu...”

Diệp Mỹ Linh ăn mặc một bộ áo ngủ không kịp thay, mang dép, cầm lấy chìa khoá chạy đến dưới lầu.

Nhìn thấy Chung Nhất Minh say mềm ở dưới nhà cô, đứng không được vững dựa vào một cột đèn đường, cô vội vàng chạy đến đỡ anh, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Nhất Minh, tại sao cậu lại uống say như vậy?”

Những người bán rượu kia cũng thật là, rõ ràng anh đang mặc đồn phục, tại sao còn bán rượu cho anh chứ?

Chung Nhất Minh đã uống say đến mức thần chí không rõ, anh loáng thoáng nghe được ở trước mặt có tiếng nữ sinh đang gọi anh, hình như là Diệp Mỹ Linh, kéo người vào trong ngực, ôm thật chặt, mang theo tiếng khóc nức, nói: “Mỹ Linh, đừng đi...”

Diệp Mỹ Linh không biết an ủi ra sao, chuyện cô đi là chắc chắn, cô không có cách nào nói cô không đi.

Chung Nhất Minh cúi đầu hôn lên môi của cô, môi của cô cảm thấy được môi anh rất lạnh, ngửi được mùi bia nồng nặc được truyền đến từ khoang miệng của anh. Mặc dù anh say, nhưng hôn vẫn rất dịu dàng, giống như nâng niu một vật rất quý, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở hàm răng của cô, vươn vào, kéo đầu lưỡi của cô cùng quần quýt.

Hôm qua bọn họ cũng chỉ có hôn qua một lần, vẫn sẽ có một chút không thuần thực. Thế nhưng Diệp Mỹ Linh cũng chìm đắm trong nụ hôn này.

“Ừm.. ừ...” Diệp Mỹ Linh không khỏi thở gấp vài tiếng, khi cô ôm chặt lấy anh, hưởng thụ những khoái cảm mà nụ hôn của anh mang đến cho cô, khi cô cảm thấy bọn họ có thể đi sâu hơn một chút nữa, Chung Nhất Minh dừng động tác lại...

Hôm nay là thứ năm ngày 21 tháng 5 năm 201X, Diệp Mỹ Linh và Chung Nhất Minh trở thành người yêu ngày thứ tư.

5. Chương 5: Ngày Thứ Năm

Editor: Minh

Khi Chung Nhất Minh tỉnh dậy, phát hiện mình ở trong một gian phòng xa lạ.

Căn phòng có bàn đọc sách, bàn trang điểm, tủ quần áo và các loại đồ dùng trong nhà, nhưng bên trên những vật dụng trong nhà không có đặt bất cứ một vật gì, còn phủ lên một lớp vải plastic trong suốt, còn có mấy thùng giấy chồng chất chặn trước cửa. Anh ngủ trên giường, đắp lên một cái chăn màu hồng có hình con lợn nhỏ. Đầu của anh có chút đau, anh nhớ mang máng hôm qua uống rất nhiều rượu, sau đó, không có sau đó...

Anh vén chăn lên rời giường, phát hiện trong chăn còn giấu một người đang ngủ, đó là Diệp Mỹ Linh bạn gái của anh.

Chuyện này... Xảy ra chuyện gì?

Diệp Mỹ Linh mặc đồ ngủ, mà anh vẫn mặc đồng phục hôm qua, hẳn là chưa từng xảy ra chuyện rất đặc biệt gì?

“Mỹ Linh, Mỹ Linh...” Chung Nhất Minh cúi người lay nhẹ người cô.

“Ừm?” Diệp Mỹ Linh dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, phản ứng chậm mất mấy giây mới ý thức được là Chung Nhất Minh, nhớ tới chuyện hôm qua, nói: “Nhất Minh, cậu tỉnh rồi à?”

“Đây là nơi nào? Nhà của cậu sao?”

“Ừm.”

“Tại sao mình lại ở chỗ này?”

“Hôm qua cậu say, không liên lạc được với người nhà của cậu, mình kéo cậu về đây.” Hôm qua, lúc hai người đang hôn môi rất hưng phấn, thì Chung Nhất Minh bỗng nhiên say choáng váng. Bởi vì điện thoại di động của anh có cài mật mã, cô không có cách nào liên lạc được với người nhà của anh, đành phải kéo anh về nhà. Lại sợ cha mẹ trở về thấy cô dẫn con trai về nhà, khóa trái cửa phòng của mình, còn mang mấy thùng giấy đựng đồ chặn trước cửa, đề phòng cha mẹ dùng chìa khóa mở cửa đi vào.

Chung Nhất Minh không có ấn tượng gì đối với chuyện hôm qua, anh chỉ nhớ rõ hôm qua anh mua mấy chai bia (*) giá rẻ ở cửa hàng, ngồi bên lề đường uống, mấy chuyện về sau đều quên sạch.

“Làm sao cậu có thể tìm được mình?” Anh hỏi.

“Chính cậu đi đến dưới nhà của mình, gọi điện thoại cho mình.”

“A...” Anh không có một chút ấn tượng nào.

“Lần sau đừng uống rượu nữa, cậu còn chưa trưởng thành.”

“Ừm...” Anh giống như đồng ý với cô, nhưng lại chỉ như một lời đáp lại không có ý nghĩa.

Anh cầm lấy điện thoại di động của mình ở trên tủ đầu giường, nhìn xem thời gian một chút: “Mình phải về trường học.” Nói xong, đi đến trước cửa phòng, trước cửa có mấy cái rương rất nặng, anh đẩy sang một bên.

“Không được, cậu không thể ra ngoài như vậy. Mẹ mình đang ở bên ngoài!” Diệp Mỹ Linh vội vàng xuống giường, chạy đến trước mặt anh, đưa tay ngăn anh mở cửa, nói: “Cha mẹ mình mà biết mình dẫn con trai về nhà, mình sẽ chết chắc.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Chỉ có thể chờ đến khi bọn họ đi ra ngoài, cậu mới có thể đi ra.”

“Không được!” Trường học có thể không đi, nhưng con người có ba gấp không thể nhịn, anh ngừng một chút nói: “Mình muốn đi toilet.”

“Rất gấp?”

Anh gật đầu một cái.

“Cậu chờ một chút, để mình dò xét đường một chút.” Diệp Mỹ Linh nói xong, mở cửa, thò cái đầu nhỏ ra, nhìn xung quanh một chút, nghe được mẹ Diệp đang ở nhà bếp nấu bữa sáng, về phần cha Diệp có lẽ tối hôm qua vui vẻ đưa tiễn nên uống rất nhiều rượu, vẫn chưa tỉnh.

Lấy phòng của cô làm trung tâm nhà bếp và phòng vệ sinh ở hai hướng ngược nhau.

Cô ngoắc tay vào trong phòng ngủ gọi Chung Nhất Minh, khẽ nói: “Mau tới đây!” Hè mở cánh cửa phòng ngủ ra một chút, chỉ về phía phòng vệ sinh nói: “Bên kia, đi nhanh về nhanh!”

Chung Nhất Minh nhẹ nhàng bước nhanh đến phòng vệ sinh, mở cửa, khép cửa, Diệp Mỹ Linh đi theo sau yểm hộ.

“Mỹ Linh, đây rồi sao?” Ngay lúc Chung Nhất Minh vừa vặn đóng cửa phòng vệ sinh lại, mẹ Diệp vừa vặn bừng điểm tâm đi ra.

“Hơ... dạ...” Diệp Mỹ Linh không quá dứt khoát đáp lại.

Mẹ Diệp thấy cô đi về phía phòng vệ sinh, nói: “Mau đi rửa mặt rồi ra ăn điểm tâm.”

“Dạ... vâng ạ...” Diệp Mỹ Linh kiên trì đi vào phòng vệ sinh.

Lúc Chung Nhất Minh đang cởi quần giải quyết ba gấp, thì Diệp Mỹ Linh mở cửa đi vào.

“Cậu...” Chung Nhất Minh nhìn thấy cô đi vào, kéo quần lót vừa mới cởi lên, nói: “Cậu vào đây làm gì?”

“Vừa rồi mẹ mình nhìn thấy mình đứng ở ngoài cửa, nói mau vào rửa mặt...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, bất đắc dĩ giải thích.

“Cậu ở chỗ này, làm sao mình có thể đi được?” Hôm qua uống nhiều rượu như vậy, nghen nước tiểu một đêm, anh không thể nhịn thêm nữa.

“Mình... Mình không nhìn cậu là được!” Diệp Mỹ Linh nói chuyện ấp a ấp úng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng xoay người đưa lưng về phía anh.

Chung Nhất Minh buông lỏng một hơi, tiếp tục đi vệ sinh.

Diệp Mỹ Linh lưng quay về phía anh nghe được tiếng nước tiểu róc rách của anh, sau đó là tiếng xả nước, phòng vệ sinh nhỏ tràn ngập không khí lung túng, khuôn mặt cô đỏ ửng nóng bừng, không biết làm sao...

“Được rồi.” Giọng nói của Chung Nhất Minh cố gắng tỏ ra bình thản, không lộ vẻ xấu hổ.

“A!” Lỡ tai Diệp Mỹ Linh dán sát vào cửa, nghe động tĩnh bên ngoài, hình như mẹ Diệp đang bận bịu cái gì đó ở ngoài phòng khác, dù sao tạm thời không thể đi ra ngoài: “Chờ một chút đi!” Sau đó đi đến bồn rửa tay, bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Xoạt, cô áp lỗ tai lên cửa để nghe, có vẻ mẹ Diệp vẫn còn ở ngoài phòng khách, quay đầu lại hỏi Chung Nhất Minh: “Cậu có muốn đánh răng rửa mặt không?” Dù sao vẫn không thể đi ra ngoài, kiếm chuyện gì đó để làm.

“Cũng được.” Anh thờ ơ trả lời.

Diệp Mỹ Linh cầm bàn chải đánh răng, kem đánh răng, ca súc miệng đưa cho anh.

“Dùng của cậu sao?” Cậu con trai nhướng mày, không thể tin được.

“Cậu có bệnh thích sạch sẽ sao? Nhưng mà ở đây không có cái mới...” Diệp Mỹ Linh ra vẻ khó xử.

“Không có.” Anh nhận đồ đánh răng rửa mặt trong tay cô, bắt đầu đánh răng, dùng khăn mặt của cô để rửa mặt.

“Cộc... cộc...!” Mẹ Diệp đứng bên ngoài phòng vệ sinh gõ cửa hai cái, nói: “Mỹ Linh, sao lâu như vậy rồi còn chưa có đi ra? Bữa sáng đều sắp nguội rồi!”

“Con... Con táo bón!” Diệp Mỹ Linh nhìn lấy Chung Nhất Minh ở bên cạnh, có chút nhẩn nhẩn nhí nhí phun ra mấy chữ, ấp úng cho qua.

Chung Nhất Minh che miệng, để không bật cười thành tiếng.

“Bình thường bảo con ăn nhiều rau xanh một chút, nhưng con không chịu nghe!” Mẹ Diệp lắc nhai một chút, sau đó rời đi.

Diệp Mỹ Linh nghe thấy mẹ Diệp mở cửa phòng ngủ, vội vàng nói với Chung Nhất Minh: “Đi, đi mau!” Sau đó hai người nhẹ nhàng chạy về phòng ngủ của Diệp Mỹ Linh.

Sau khi Diệp Mỹ Linh ăn xong điểm tâm ở phòng khách về, len lén cầm một ít đồ ăn về phòng ngủ cho Chung Nhất Minh.

“Đến lúc nào mình mới có thể rời đi?” Anh nhướng mày, không kiên nhẫn hỏi. Bị nhốt ở trong căn phòng ngủ nhỏ xíu không thể chuyển động, cảm giác này thật không tốt, thậm chí có chút giống cảm giác yêu đương vụng trộm.

“Cha mình đã dậy rồi, xem tivi ở phòng khách. Cậu vẫn chưa thể đi!” Cô nói, đưa cho anh một hộp sữa tươi cùng một gói bánh quy.

Chung Nhất Minh không thích ăn ngọt, nhưng mà anh đói, đành phải ăn hết gói bánh quy, lại hỏi: “Chẳng phải nói bố mẹ cậu phải ra ngoài sao? Lúc nào thì đi ra ngoài?”

Diệp Mỹ Linh nhớ đến hai người còn phải đi tham dự một buổi tiệc vào buổi tối: “Chắc là 5 giờ chiều sẽ đi.”

“Còn phải đợi đến buổi chiều sao?” Lúc này nào mới được 8 giờ sáng, Lúc này mới 8 giờ sáng, còn phải ngây ngốc thêm bảy tám tiếng nữa mới có thể rời đi?

“Hoặc là lúc bọn họ ngủ trưa...”

Phòng của Diệp Mỹ Linh có cái ghế, tuy nhiên bị lộn ngược để trên bàn sách, bên trên còn phủ một lớp nhựa plastic trong suốt.

Hai người kết thúc đề tài, đều ngồi ở trên giường không nói gì, bầu không khí rất xấu hổ.

Hôm qua Chung Nhất Minh biết được tin cô sắp xuất ngoại, anh vẫn còn đang tức giận, hơn nữa anh cũng không nhớ rõ tối qua sau khi chính mình uống rượu say đã đi tìm cô, còn cả chuyện hai người hôn môi nữa. Mà Diệp Mỹ Linh thì thấy anh không nói lời nào, cho nên cô cũng không dám nói lời nào...

Hai người cứ an tĩnh ngồi trên trên giường như vậy, không nói gì, không có làm bất cứ chuyện gì, hai bên cũng không nhìn đối phương một cái. Một lúc lâu sau, cuối cùng Diệp Mỹ Linh cũng lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Cậu có muốn lên Internet không? Nhà mình có wifi.”

“Điện thoại di động sắp hết pin rồi.”

“Cậu chờ một chút.” Diệp Mỹ Linh nói xong mở cửa đi ra phòng khách cầm sạc pin về đưa cho anh sạc điện thoại di động.

Thực ra, cho dù điện thoại di động có điện, anh cũng không thể nào chơi điện thoại di động, anh để điện thoại di động lên trên tủ đầu giường sạc điện.

Anh ngồi ở trên giường, không có làm gì, cũng không nói chuyện.

“Nhất Minh, thứ hai mình phải đi sang nước Mỹ.” Xem như cô chính thức nói cho anh biết.

Anh vẫn không nói lời nào như trước.

“Không phải mình cố ý không nói cho cậu biết, chỉ là mình không biết phải làm sao để nói cho cậu...”

“Hôm thứ hai tuần này mình mới biết mình chỉ còn một tuần nữa là phải xuất ngoại. Mình rất thích cậu, không muốn thanh xuân của mình có điều gì hối tiếc, cho nên mình đã tỏ tình với cậu... Mình vốn cho là cậu sẽ từ chối mình, ai ngờ cậu lại đồng ý...”

“Mỗi lần đi cùng với cậu mình đều cảm thấy rất vui vẻ, mình càng không dám nói cho cậu biết tình hình thực tế...”

...

Diệp Mỹ Linh vẫn một mực nói, anh vẫn im lặng như cũ, không có phải ứng gì, cô vẫn tiếp tục nói: “Nhất Minh, thật xin lỗi, mấy ngày nay đã làm phiền cậu...”

Nước mắt im lặng rơi xuống, lời nói đã nức nở: “Mình thật... thật sự rất thích cậu...” Cắn môi dưới, cố gắng để không phát ra tiếng khóc.

Bỗng nhiên một vòng tay ôm cô vào trong ngực.

“Nhất Minh.” Cô khẽ gọi tên người con trai đang ôm mình.

“Mỹ Linh, cậu muốn mình phải làm sao bây giờ?” Chúng ta hẹn hò không đến một tuần, đã phải chia tay, cậu muốn mình phải làm sao bây giờ?

Cô duỗi hai tay ra, ôm eo của anh, khóc không thành tiếng: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi... hu hu...”

Anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán của cô, hôn đôi mắt mang nước mắt của cô, hôn cái mũi ửng đỏ của cô, lại đến đôi môi mềm mại...

Anh thích cô thật lâu rồi, vẫn luôn giấu kín, không để cho người khác phát hiện.

Cô gái nhỏ như cô rất hay xấu hổ, hầu như không nói chuyện với con trai, vừa nó bạn trai nào chủ động nói chuyện với cô, cô đều lấp lửng tránh xa. Thế nên anh đã thích cô rất nhiều năm rồi, vẫn không tỏ tình.

Mãi cho đến ngày cô tỏ tình với anh, lại chạy trốn chết, anh mới hiểu được tấm lòng của cô, quyết định hẹn hò với cô...

Mấy ngày gần gũi, anh đã nghĩ đến rất nhiều chuyện trong tương lai, bọn họ sẽ vẫn hẹn hò cho đến khi tốt nghiệp đại học xong, sau đó từ đồng phục thay bằng áo cưới, dắt tay này cùng đi vào lễ đường, còn có chuyện sinh con dường cái nữa...

Thế nhưng là, bọn họ vừa mới bắt đầu được một bước nhỏ, lại được biết cô phải xuất ngoại, anh phải tiếp nhận chuyện này như thế nào?

Anh dùng môi của mình cọ cọ mấy lần lên môi của cô, hút cánh môi của cô, đầu lưỡi cạy mở hàm răng của cô, cô chủ động lè lưỡi, hai lưỡi quấn lại với nhau, mút lấy...

Anh đẩy ngã cô, đè nhẹ xuống giường, phóng túng hôn môi, hai tay di chuyển trên người của cô... Khi ngón tay của anh dừng ở trước ngực của cô, muốn cởi áo của cô, anh lại dừng động tác lại, ngừng hôn.

Cô mê luyến hôn lấy anh, khẽ ngẩng đầu, chạm đến môi anh lần nữa, tiếp tục hôn môi, tay của cô nắm lấy tay anh, ấn lên trên ngực của cô, cầm tay của anh sợ xoạc, nhẹ nhàng xoa...

Chung Nhất Minh rút tay ra khỏi tay của cô, sau đó ngồi dậy, không hôn môi với cô nữa, cố nén cảm giác xúc động trong lòng, nói: “Mỹ Linh, chúng ta không thể làm như thế này.”

Nếu như hai ngày sau bọn họ nhất định phải chia tay, anh làm sao có thể không chịu trách nhiệm mà muốn cô được?

Diệp Mỹ Linh cũng ngồi dậy, ôm lấy cổ anh, nấn nỉ nói: “Nhất Minh, em yêu anh. Muốn em, được không?”

“Mỹ Linh, chúng ta không thể làm như vậy.” Hai tay của anh ôm lấy cô, hai người lại ngồi.

“Em muốn cho anh, em sợ sau này em sẽ không gặp được người nào tốt hơn anh ... hu hu...”

Cô gái trong ngực anh, khóc rất đau lòng, tim của anh thật đau...

Hai người cứ ôm nhau như vậy, thật lâu cũng không nói gì...

Sau khi ăn cơm trưa xong, cha Diệp không có ngủ trưa, mà bắt đầu xử lý tẩy rửa đồ dùng trong nhà, bởi vì sắp xuất ngoại, nên phải phủ giấy nhựa lên mỗi đồ dùng trong nhà.

Diệp Mỹ Linh lại cầm một số ít đồ ăn vặt lên cho Chung Nhất Minh ăn trưa, nhìn dáng vẻ của cha Diệp, thì ít nhất cũng phải bận rộn đến xế chiều, trước lúc đi đến buổi tiệc mới thôi.

“Nếu không, ngủ trưa trước đi.” Diệp Mỹ Linh đề nghị.

Thế là hai người nằm ở trên giường, cùng đắp một cái chăn chuẩn bị ngủ trưa.

Diệp Mỹ Linh ôm Chung Nhất Minh, khuôn mặt dán lên trước ngực anh nói: “Nhất Minh, anh thật sự không muốn sao?”

Một tay anh ôm đầu của cô, một tay ôm eo của cô, điều chỉnh tư thế ngủ, nhắm mắt lại nói: “Ngủ đi.”

Hôm nay là thứ sáu ngày 22 tháng 5 năm 201X, Diệp Mỹ Linh cùng Chung Nhất Minh trở thành người yêu ngày thứ năm.

6. Chương 6: Ngày Thứ Sáu

Editor: Minh

Buổi sáng thứ bảy, không cần phải đi học.

Chung Nhất Minh thức dậy từ rất sớm, thậm chí còn tỉnh dậy sớm hơn trước kia. Trời còn chưa sáng, anh đã không còn buồn ngủ, ở trong bóng đêm đen kịt sờ lấy điện thoại di động ở bên gối, nhìn thời gian một chút, 4:50 rạng sáng.

Hôm qua anh và Diệp Mỹ Linh ngủ trưa cùng một chỗ, từ một giờ trưa đến chạng vạng tối, sáu giờ mới đi ra ngoài ăn cơm tối, rồi ai về nhà nấy.

Anh cầm điện thoại di động dùng tay lướt lên lướt xuống không ngừng, trong điện thoại di động có trò chơi, nhưng mà anh đã chơi chán rồi, không muốn chơi nữa.

Cái này... Thời gian từ rạng sáng đến hừng đông, phải làm gì cho qua đây?

Anh nhấn mở Wechat, gửi một biểu tượng hoa hồng cho Diệp Mỹ Linh.

Không phải anh muốn tìm cô để nói chuyện phiếm, dù sao bây giờ là rạng sáng, thời gian này, bạn gái của anh vẫn còn đang ngủ.

Chỉ đơn giản là anh nhớ cô.

“Làm sao vậy?” Diệp Mỹ Linh trả lời.

“Không ngủ à?” Anh rất kinh ngạc, cô thế nhưng lại không ngủ.

“Dậy rồi, ban ngày ngủ quá nhiều.”

“Anh cũng thế.”

“Mình muốn nghe giọng nói của cậu, có thể phát giọng nói sao?”

“Muốn trò chuyện cái gì?” Chung Nhất Minh phát giọng nói sang.

“Cái gì cũng được!” Diệp Mỹ Linh phát giọng nói tới.

“Có thể hát một bài cho mình nghe được không?” Diệp Mỹ Linh hỏi.

“Yêu giống một trận gió, thổi xong nó sẽ đi...” Anh nhẹ giọng, thâm tình hát cho cô nghe một bài của Chu Kiệt Luân (Long Quyển Phong).

...

Hai người một mực cầm Wechat phát giọng nói, trò chuyện rất nhiều vấn đề, cũng rất ăn ý không có nói đến chuyện xuất ngoại hay chia tay. Nếu như không biết nói gì, thì sẽ hát một bài cho đối phương nghe, cho đến hùng đông, mẹ Diệp thúc dục Diệp Mỹ Linh dậy ăn điểm tâm mới kết thúc đề tài.

Hôm nay cả nhà Diệp Mỹ Linh phải trở về Hương Trấn, cùng tụ hợp với thân thích một chút, tạm biệt trước khi xuất ngoại.

Nhà có một gian nhà tổ tiên, nhà tổ được xây từ thời Thanh Mạt. Phòng có dấu hiệu biến chất, sau này có tu sửa mấy lần, đã không còn giống trong ấn tượng khi còn bé của Diệp Mỹ Linh.

Bên trong nhà tổ có rất nhiều người, thân thích nhà họ Diệp rất nhiều. Bà Diệp có sáu người con, hai đứa con trai, bốn đứa con gái, mỗi người bọn họ sau khi lập gia đình đều sinh hai ba người con. Cha mẹ của Diệp Mỹ Linh là nhân viên trong xí nghiệp nhà nước, lại có hộ khẩu ở thành thị, kế hoạch hóa gia đình rất nghiêm ngặt, thế nên chỉ có một đứa con gái là Diệp Mỹ Linh.

Cha mẹ của Diệp Mỹ Linh ở trong nhà thờ tổ nói chuyện với tha nhân thích, mặc dù cô không thích sống chung nhưng cũng không nói gì. Mẹ Diệp luôn lấy việc học của con gái làm trọng, cuối năm về hội họp ở nhà tổ, cũng không cho Diệp Mỹ Linh đi cùng, để cô ở nhà một mình ở trong thành phố học tập. Thế nên Diệp Mỹ Linh có chút lạnh nhạt đối với những họ hàng gần, thân thích này.

Diệp Mỹ Linh nhàm chán cầm điện thoại di động gửi hai biểu tượng mặt cười cho Chung Nhất Minh, thế nhưng rất lâu cũng không có tin nhắn trả lời. Mãi sau cô mới nhớ đến, cuối tuần anh còn phải đi học bổ túc, chắc chắn không có thời gian rảnh để xem điện thoại di động.

“Chị họ, đôi giày này chị mua ở chỗ nào thế?” Em họ Lý Giai Đồng nhìn đôi giày của Diệp Mỹ Linh hỏi, con gái đều rất có hứng thú đối với quần áo, trang sức và giày đẹp. Lý Giai Đồng nhỏ hơn Diệp Mỹ Linh một tuổi, sống tại Hương Trăn, tuy nhiên bây giờ đang học ở trường cấp 3 trong thành phố, không cùng trường với Diệp Mỹ Linh, nếu không vụ hình hôn mê mấy hôm trước đã sớm đến tai mấy người lớn trong nhà rồi.

“Bách hóa Đông Sơn.” Diệp Mỹ Linh duy trì mỉm cười nói.

“Ừm, hôm nào em cũng đi xem một chút.” Lý Giai Đồng nhìn đôi giày không chớp mắt.

Cửa chính nhà tổ bị mở ra, có ít hàng xóm nhìn thấy trong nhà có rất nhiều người, cũng đi vào nhìn xem, nói chuyện. Đều là thế hệ ông, các hàng xóm bậc cô chú trong thôn từ nhỏ đã quen biết.

Một bà cụ dẫn theo một cậu thiếu niên có khuôn mặt đẹp trai, mặc quần áo hip hop đi vào nhà tổ của nhà họ Diệp.

Diệp Mỹ Linh nhớ kỹ bà lão kia, chính là người mà khi còn bé người trong nhà nói gọi là bà ba. Là một người bà con thân thích, tuy tất cả mọi người ở cùng thôn, bà ba thường xuyên đến nhà họ Diệp. Cô có ấn tượng sâu sắc với bà ba, nhất là khi họ hàng thân thích trong nhà không biết sinh nhật của Diệp Mỹ Linh, chỉ có bà ba nói: “Mỹ Linh nhà chúng ta sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với cháu trai ở nước Mỹ của tôi, đều là ngày mừng sáu tháng giêng.”

Cháu trai của bà ba sinh ở nước Mỹ, nếu dựa theo múi giờ thứ tám ở phía đông mà nói thì Diệp Mỹ Linh sinh sớm hơn cậu ta một ngày. Diệp Mỹ Linh thấy tuổi của cậu thiếu niên ở trước mắt này ngang với mình, chẳng lẽ là cháu trai sống ở Mỹ trong miệng bà ba hay nói trước kia sao?

“Ôi, chị ba, chị mang ở đâu đến một bé trai đẹp trai như vậy.” Bà Diệp nhìn thấy bà ba cùng cậu thiếu niên vào cửa, ngạc nhiên nói.

“Đây là đứa cháu trai sống ở nước Mỹ của chị, tên là Diệp Thừa Hoa. Mấy ngày nay nó theo cha của nói về nước thăm người thân.” Bà ba cười nói, sau đó vỗ một cái lên bả vai của cháu trai nói: “Chào bà tư đi.”

“Chào bà tư ạ.” Diệp Thừa Hoa lễ phép chào hỏi.

“Tốt, tốt, thằng bé thật đẹp trai.” Bà Diệp nhìn Diệp Thừa Hoa gật đầu nói.

Bà ba chuyển ánh mắt, nhìn thấy Diệp Mỹ Linh ở trong phòng, vui mừng giống như phát hiện ra đại lục mới: “Ôi, đây là Mỹ Linh sao? Mấy năm không gặp, đáng vẻ lại xinh đẹp như vậy!”

“Chào bà ba ạ!” Diệp Mỹ Linh lễ phép chào hỏi.

“Ôi, con bé này vẫn còn nhớ rõ bà à! Thật không uống công trước kia thương cháu.” Bà ba đi qua, đưa tay sờ sờ khuôn mặt của cô, không khỏi tán thưởng: “Thật xinh đẹp, thật xinh đẹp...”

“Nhà cháu muốn đi đến chỗ nào của nước Mỹ?” Bà ba biết chuyện nhà cô muốn di cư sang nước ngoài, hỏi.

“Washington.” Diệp Mỹ Linh trả lời.

“Washington à, nhà cháu của bà ở New York, rất gần.”

“Ừm, rất gần.” Diệp Mỹ Linh cũng không biết Washington cách New York bao nhiêu cây số, chỉ nhìn qua trên bản đồ thế giới, thấy Washington được đánh dấu ở ngay bên cạnh New York, cũng cái bản đồ kia có tỷ lệ là bao nhiêu.

“Hai đứa add wechat với nhau, đến lúc đó ở nước Mỹ có thể hẹn nhau ra gặp mặt...” Diệp Mỹ Linh cũng không ngờ một bà lão sống ở nông thôn từ rất lâu rồi mà cũng thời thượng như thế, thế nhưng lại biết wechat là gì. Cô cũng biết bà Diệp có ý định gì, chỉ có thể là muốn hai người trẻ tuổi bọn họ quen biết nhau một ít, có cơ hội phát triển một chút...

Cô cũng không tiện từ chối lời nói của người lớn, kiên trì add Diệp Thừa Hoa vào wechat.

Sau khi mọi người uống trà, tán gẫu xong, nấu cơm làm tiệc ở nhà tổ, sau khi ăn xong thì ai về nhà nấy.

Cả nhà Diệp Mỹ Linh trở lại nhà trong thành phố cũng đã hơn 7 giờ tối.

“Trở lại chưa, anh muốn gặp em...” Chung Nhất Minh gửi tin đến từ wechat.

“Ừm.”

“Mẹ, con đi ra ngoài một chút.” Diệp Mỹ Linh đi đến cửa trước mang giày.

“Trời đã tối, con muốn đi đâu?” Mẹ Diệp đang xem tivi ở phòng khách, sáu đó nhìn về phía cửa hỏi.

“Lệ Hồng và các bạn tổ chức buổi tiệc chia tay cho con, qua hát karaoke.” Diệp Mỹ Linh tùy tiện biên một lý do.

Mẹ Diệp cầm túi tiền, đi đến cửa trước, lấy mấy tờ 100 tệ từ trong ví tiền ra đưa cho Diệp Mỹ Linh nói: “Con mời các bạn của con đi chơi, nhớ không được uống rượu đâu đấy.”

“Cảm ơn mẹ.” Diệp Mỹ Linh có chút ít áy náy nhận lấy tiền.

Chung Nhất Minh hẹn Diệp Mỹ Linh ra gặp mặt ở Thanh Hà.

Diệp Mỹ Linh vừa đến Thanh Hà là đi tìm bóng dáng của Chung Nhất Minh, sau đó chạy vội đến, giang hai tay ra ôm chặt lấy anh, trong vui sướng mang theo một chút nũng nịu nói: “Nhất Minh!”

Chung Nhất Minh cũng đưa tay ôm cô, dùng cằm để lên trán của cô, dùng giọng nói thân mật hỏi: “Về thôn chơi có vui không?”

“Bình thường.” Cô gái ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt chàng trai, nói tiếp: “Có thể là do không có anh ở bên cạnh.”

“Nhớ anh à?” Khóe môi cậu con trai hơi hơi cong lên, vẽ mặt mê người.

Cô gái có chút si mê nhìn, sau đó nói: “Mới vừa rồi còn nhớ, hiện tại không nhớ nữa, bởi vì hiện tại người anh đang ở trước mặt em.”

“Mỹ Linh, em biết trêu ghẹo người như vậy, người nhà của em có biết không?” Chung Nhất Minh nghe cô nói, cười cười.

“Em chỉ trêu ghẹo anh!” Diệp Mỹ Linh nói cho hết về sau, chính mình cũng xấu hổ, vùi mặt vào lồng ngực của anh cọ lung tung.

Cơ thể người con trai hơi hơi nghiêng về phía sau, lấy tay nâng cằm của người con gái lên, cúi đầu hôn cô, triển miên...

Hai người ôm nhau thở dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Mỹ Linh đỏ bừng dựa vào ngực anh nói: “Nhất Minh, tại sao kỹ thuật hôn môi của anh lại tốt như vậy? Mới hôn môi có mấy lần, mà anh đã biết.”

“Có thể là do hôn môi người yêu là em?” Chung Nhất Minh bắt chước theo lời nói tình tứ của cô vừa nãy.

“Này này, nói vậy như vậy mà anh không thấy xấu hổ à.” Diệp Mỹ Linh nghe đều xấu hổ, nhăn nhăn nhỏ nhỏ, muốn cười lại cố chịu đựng.

“Vừa nãy em nói những lời kia cũng không xấu hổ chút nào.” Anh cúi đầu nhìn cô, dùng lòng bàn tay vuốt cái mũi nhỏ nhắn của cô một cái, trong mắt toàn là tình cảm dịu dàng.

“Nhất Minh, em không nỡ tặng anh cho người con gái khác...” Giọng nói của Diệp Mỹ Linh mang theo chút buồn buồn, ôm anh càng chặt...

“Mỹ Linh, anh ở chỗ này...”

... Chờ em trở về.

“Reng!” “Reng!” Điện thoại di động kêu lên, thông báo của wechat.

“Mỹ Linh, điện thoại di động kêu.” Chung Nhất Minh nhắc nhở cô một chút.

Diệp Mỹ Linh mới buông tay ôm anh ra, lấy điện thoại từ trong túi quần ra xem nội dung trên wechat.

Là Diệp Thừa Hoa gửi đến hai tin nhắn, tin thứ nhất là biểu tượng mặt cười vui vẻ, tin thứ hai là: ” Hey girl, would you like a drink with me.”

Diệp Thừa Hoa là một người chỉ biết nói tiếng Trung nhưng không biết viết tiếng Trung, cho nên dùng tiếng danh để hỏi cô.

Diệp Mỹ Linh vừa dịch xong, tùy tiện đánh một câu, gửi đi: ” I am drinking with my friends now.”

” May I join with you.”

“Sorry, next time.” Diệp Mỹ Linh lần nữa cự tuyệt.

“Ok, see you in NY.”

Chung Nhất Minh cúi đầu nhìn cô nhắn tin trên wechat, cô đang gửi bằng tiếng Anh, anh để ý thấy anh đại diện của đối phương là một cậu con trai có bề ngoài rất đẹp, tò mò hỏi: “Em đang nhắn tin với người nào vậy?”

“Một bà lão cùng thôn, cháu trai của bà ấy mới từ nước Mỹ trở về thăm người thân, hôm nay bảo em add wechat.”

“Hai người nói chuyện gì vậy?”

“Cậu ấy mời em qua uống một chén, em nói không đi, cậu ta nói lần sau gặp lại ở New York.”

“Mỹ Linh.” Giọng nói của Chung Nhất Minh trầm thấp, không nghe được cảm xúc.

“Hả?” Cô ngược mắt nhìn anh một cái.

“Anh vẫn còn ở nơi này, không được tán tỉnh với người con trai khác!”

“Em không có...”

Cô còn chưa kịp nói hết câu, đã bị anh hôn chặn miệng, lần này so với lần hôn môi trước, càng dùng sức hơn, càng không muốn xa rời...

Người con gái nhẹ giọng nói: “Đêm nay em không muốn về nhà.”

“Vậy thì về nhà anh đi.” Người con trai nắm tay cô rời khỏi Thanh Hà đang ồn ào náo nhiệt ở bên cạnh.

Hôm nay là thứ bảy ngày 23 tháng 5 năm 201X, Diệp Mỹ Linh là Chung Nhất Minh trở thành người yêu ngày thứ sáu.

7. Chương 7: Ngày Thứ Bảy (kết Thúc)

Editor: Minh

Sáng sớm, hừng đông, ánh mặt trời hết lần này đến lần khác chiếu vào căn phòng, chiếu lên hai người trẻ tuổi đang ngủ ngon lành trên giường.

Diệp Mỹ Linh bị ánh sáng mặt chiếu vào có chút không thoải mái, mí mắt nhảy lên mấy lần, mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Chung Nhất Minh ở ngay trước mặt mình. Có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở đều đều của anh, một ít hơi thở thổi qua gò má của cô, ủ ấm, dịu dàng...

Cô nhìn khuôn mặt đẹp trai của người con trai, suy nghĩ bay đến tận rất lâu trước kia, ngược dòng thời

gian quay là giây phút đầu tiên cô gặp anh, còn nhớ rõ phút giây ấy không khỏi rung động, sau đó yêu...

Lông mi của Chung Nhất Minh khẽ rung một chút, sau đó hai mắt mở ra, thấy cô gái nhìn anh với vẻ mặt mê trai, khóe một hơi hơi cong lên, hỏi: “Dậy rồi à?”

“Ừm.” Cô dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn anh.

“Có mắt cứ!” Hấn lấy tay nhẹ nhàng dĩa xóa đi khóe mắt nàng vật bài tiết.

“Mắt hứng!” Nàng đập tay hấn đọc, không vui nói.

“Rời giường vẫn là ngủ tiếp?”

“Rời giường đi.” Nói xong điệp Mỹ Linh liền vén chăn lên ngồi xuống. Hôm qua cô mặc áo bóng rổ của Chung Nhất Minh làm áo ngủ, áo bóng rổ là một bộ rất lớn đối với cô, cổ áo cũng rất rộng, lộ ra toàn bộ xương quai xanh trắng nõn tinh xảo của cô.

Chung Nhất Minh ngồi xuống, thoáng xương quai xanh của cô, cúi đầu có chút thô lỗ gặm một chút.

“Anh làm gì thế?” Sau khi bị ăn cắn có chút đau nhức, cô đẩy mới đẩy ra.

Anh chỉ cười một tiếng, không giải thích, nói: “Đi đánh răng.”

Hai người ở trong phòng vệ sinh, Chung Nhất Minh tìm cho cô một bàn chải đánh răng mới, anh đưa cho cô cái bàn chải đánh răng đã được bôi kem đánh răng lên, sau đó hai người cùng soi gương treo trong phòng vệ sinh đánh răng.

Diệp Mỹ Linh lúc thì nhìn vào trong gương, lúc thì nhìn anh, cười hì hì đánh răng.

Quanh miệng Chung Nhất Minh toàn là bọt, gặm lấy bàn chải đánh răng, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cô, hỏi: “Làm sao?”

“Hì hì...” Cô nhe hàm răng đánh răng, phát ra tiếng cười.

“Cô ngốc!”

“Ọc... ọc... ọc... Phụt...” Hai người cùng súc miệng, phun nước. Chung Nhất Minh lấy một cái khăn lông xuống, thấm ướt, vắt khô, lau mặt giúp cô.

Hai người đi ra phòng vệ sinh, Diệp Mỹ Linh đứng ở phòng khách phát hiện một chuyện, hôm qua bọn họ ở chỗ này xem tivi cho đến tận khuya mới đi về phòng ngủ, cho tới bây giờ, hình như cô chưa gặp cha mẹ của Chung Nhất Minh ở trong nhà.

“Nhất Minh, ba mẹ anh đâu?” Diệp Mỹ Linh hỏi.

Chung Nhất Minh cầm lấy quần áo hôm qua Diệp Mỹ Linh thay ra giặt sạch ở ngoài ban công, trở về phòng, nói: “Đi công tác.” Sau đó đưa quần áo cho cô.

“Thảo nào hôm trước anh không trở về nhà, cũng không có người đi tìm anh!” Hôm trước Nhất Minh say rượu té xỉu, bởi vì cô không có mật mã của điện thoại di động mới kéo anh vào nhà, tưởng cha mẹ anh sẽ gọi điện thoại đến, ai ngờ cả một đêm điện thoại cũng không vang lên.

Cô đưa tay nhận lấy quần áo, Chung Nhất Minh nói: “Quần lót của em thật là trẻ con!”

Cô gái then quá hoá giận: “Trẻ con cái em gái anh!” Nói xong chạy tới phòng ngủ của anh thay quần áo.

Diệp Mỹ Linh thay quần áo xong, đi ra phòng ngủ. Chung Nhất Minh đã đứng đợi cô ở trước cửa: “Đi thôi, đi ăn điểm tâm.”

Hai người đến cửa hàng bán đồ ăn sáng ở khu buôn bán ăn điểm tâm, có mấy bạn học cùng khối đánh bóng rổ xong, trùng hợp đi đến cửa hàng bán đồ ăn sáng này ăn điểm tâm.

“Này, Nhất Minh, Mỹ Linh.” Cảnh Hằng ôm một quả bóng rổ đi tới chào hỏi bọn họ, sau đó nói với mấy bạn trai ở đằng sau: “Mình không ngồi cùng các cậu, mình ngồi ở đây.” Bởi vì Cảnh Hằng ngồi cùng Chung Nhất Minh, nên anh không cảm thấy một chút lung túng nào khi ngồi trước cặp tình nhân là bọn họ.

“Cút về được không?” Giọng nói của Chung Nhất Minh mang theo ghét bỏ, anh rất để ý thời gian ăn bữa sáng của mình cùng bạn gái bị người khác quấy rối, huống chi ngày mai bạn gái của anh phải đi.

“Này, này, này, chê mình làm bóng đèn à? Vậy thì mình đi được chưa...” Cảnh Hằng nói bằng giọng điệu chẳng cần, sau đó đứng lên, thoáng nhìn dấu hôn ở trên xương quai xanh của Diệp Mỹ Linh, xấu xa cười một tiếng nói với Chung Nhất Minh: “Ha ha ha... Rất nhanh tay, một tuần lễ đã của được...”

“Cảnh Hằng, lặn được bao xa thì lặn thật xa cho mình...” Chung Nhất Minh tức giận trừng mắt nhìn Cảnh Hằng.

“Lặn, mình lặn, mình lặn xa, về sau đừng gọi mình trở về.” Cảnh Hằng cười hì hì lại mang một ít mập mờ, đi đến chỗ đám bạn chơi bóng rổ ở bên kia ngồi xuống.

“Cảnh Hằng cậu ta có ý tứ gì?” Diệp Mỹ Linh nghe cuộc nói chuyện giữa hai bọn họ xong, không hiểu ra

sao.

“Đừng để ý đến cậu ta, toàn ăn nói linh tinh.” Chung Nhất Minh trừng mắt nhìn Cảnh Hằng ngồi cách đó không xa một chút, sau đó giọng nói lại trở nên dịu dàng hỏi bạn gái ngồi bên cạnh: “Đợi chút nữa muốn đi đến chỗ nào chơi?”

Diệp Mỹ Linh nghiêng cái đầu nhỏ, nghĩ một lúc, nói: “Ừm... Không biết đâu, anh thì sao, có muốn đi chỗ nào không?”

“Em muốn đi đâu, anh đều có thể.” Anh ra vẻ rất lịch sự nói.

“Sao anh không có một chút chủ kiến nào vậy, lại ném nan đề cho em!” Cô chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách, sau đó trong đầu nghĩ đến một trò đùa nhỏ: “Được rồi, em nghĩ ra rồi.”

Đôi mắt anh nhìn khuôn mặt của cô một chút, chờ đợi câu trả lời của cô.

“Thuê phòng.” Cô gái ra vẻ không xấu hổ một chút nào, giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ cho hai người nghe thấy.

Đầu lông mày của Chung Nhất Minh hơi hơi nhíu lại, nhớ đến hôm qua, cô nhóc này vì chuyện này mà tranh cãi với anh một buổi tối. Anh bình tĩnh tự nhiên, nhẹ giọng hỏi: “Muốn à?”

“Đúng!” Cô gái xấu hổ trong lòng lan tỏa khắp cơ thể làm cho cơ thể mềm nhũn, cô nắm chặt bàn tay ra vẻ traanhs định một chút.

“Anh không cho!” Chàng trai tới gần bên tai của cô giọng nói nhẹ nhàng, xấu xa cười một tiếng nói. Sau đó, lui về phía sau, mặt nghiêm túc nói chuyện: “Chớ hồ đồ, nhanh muốn đi nơi nào!”

“Hừ!” Cô gái không nói lời nào, tiếp tục ăn bữa sáng.

Không phải là anh không muốn cho, chỉ là muốn làm cho anh phải ngứa ngáy trong lòng, nhớ kỹ anh cả một đời.

Bọn họ muốn đi sân chơi chơi đùa, sân chơi lớn ở vùng ngoại thành, thời gian có chút vội vàng, hướng chỉ Diệp Mỹ Linh đã đồng ý với mẹ Diệp là sẽ về nhà trước giờ ăn tối. Thế là, hai người đến trung tâm thương mại đi dạo.

Chung Nhất Minh mua hai chén trà sữa, lấy một chén đưa cho Diệp Mỹ Linh.

“Cám ơn!” Cô mỉm cười nói cảm ơn, sau khi nhận trà sữa, tay còn lại kéo anh đi về phía trước.

Đi ngang qua một cửa hàng bán đồ trang sức, tủ kính trưng bày một số khuyên tai tinh xảo. Diệp Mỹ Linh dừng bước lại, thưởng thức lấy những khuyên tai xinh đẹp đó.

“Em thích sao?” Anh hỏi.

“Ừm.”

“Mua một đôi, anh tặng em.”

Diệp Mỹ Linh lắc đầu.

Chung Nhất Minh cho là cô ngại không nhận, nói tiếp: “Không sao, anh còn rất nhiều tiền tiêu vặt.”

“Em không có xỏ lỗ tai...” Cô hơi tiếc nói ra nguyên nhân.

Chung Nhất Minh đưa tay vén mái tóc dài của cô lên để lộ ra lỗ tai của cô, nhìn thấy vàng tai trơn nhẵn, hai ngón tay sờ một chút, cười nói: “Thật đúng là không xỏ.” Anh thoáng nhìn cửa tiệm có một tờ giấy “Xỏ lỗ tai không đau”, nâng lên cái tay còn lại, chỉ một chút, hỏi: “Muốn xỏ không?”

“A... Không muốn, em sợ...” Diệp Mỹ Linh chớp chớp đôi mắt ngập nước, có chút đáng thương nói.

Anh bị cô chọc cười, sờ lấy đầu cô, xoa đầu cô như vừa rồi, nói: “Ừm, không đánh.”

Chung Nhất Minh ôm vai Diệp Mỹ Linh, chuẩn bị tiếp tục đi, cô lại dừng bước lại, nghi ngờ cúi đầu nhìn cô một chút: “Làm sao vậy?”

“Em nghĩ... muốn xỏ lỗ tai với anh.” Cô gái dừng một chút, tay nhỏ túm góc áo của anh.

Chung Nhất Minh dở khóc dở cười: “Anh là con trai, em nói anh xỏ lỗ tai, đeo khuyên tai sao?”

Diệp Mỹ Linh có chút nũng nịu chỉ hai đôi khuyên tai tinh xảo ở trong tủ, nói: “Người ta mang bông tai đôi với anh.”

Anh nhìn theo hướng ngón tay của cô, trong hộp gấp có hai cặp bông tai, thiết kế rất đơn giản, một bên là bông tai hình tròn làm bằng kim loại của con trai, ở giữa có đính một viên mã não màu đen, của con gái thì đính một viên mã não màu trắng. Đúng là rất đẹp, tuy nhiên... Nếu anh xỏ lỗ tai, ngày mai sẽ bị chủ nhiệm lớp, cấp trưởng, thầy hiệu trưởng sẽ thay phiên lôi anh đến để phê bình? Nhưng nhìn đến ánh mắt sốt ruột mong chờ mình đồng ý của bạn gái, mềm lòng xuống tới nói: “Ừm, ta anh và em cũng xỏ lỗ tai.”

Hai người tiến vào trong tiệm, cầm lấy bông tai đôi trong tủ kính qua tính tiền, sau đó ở trong tiệm xỏ lỗ tai.

Nhân viên cửa hàng rửa vành tai cho Chung Nhất Minh một chút, lại bôi chút cồn trừ độc một chút, một cái kim nhanh chóng cắm xuyên qua vành tai của anh, dọa cho Diệp Mỹ Linh không dám nhìn, đáng vẻ hoảng sợ che mắt. Sau đó, cô từ từ thả tay xuống, hai tai Chung Nhất Minh đã đeo, có chút sợ hãi: “Có đau hay không?”

“Không đau.” Có thể sẽ nhói một chút, thế nhưng một chút đau nhức đấy đối với con trai như anh mà nói thì chỉ có cảm giác giống bị kiến cắn.

Diệp Mỹ Linh vẫn rất sợ, sau đó nói: “Em suy nghĩ một lúc, vẫn là thôi đi, chúng ta không cần đeo bông tai.” Bắp chân tiến về phía trước một bước, đáng vẻ giống như nhân viên đi chạy hàng.

Chung Nhất Minh vẫn ngồi ở trên ghế, cánh tay duỗi ra, rất dễ dàng kéo cô trở về, quỷ mị cười một tiếng: “Muốn chạy trốn?” Thế nhưng lại lừa gạt anh xỏ lỗ tai, chính mình thì lại chạy trốn?

“A... Em sợ đau...” Cô gái điềm đạm đáng yêu năn nỉ.

Nhân viên cửa hàng đứng một bên, đáp lời nói: “Cô gái xinh đẹp, không có đau chút nào đâu, chẳng phải bạn trai của cô cũng nói không đau sao?”

Chung Nhất Minh đã đứng lên, đẩy cô lên ghế bên cạnh, đè cô lại, nói: “Là chính em nói muốn xỏ lỗ tai với anh, không cho phép trốn nha!”

“A... A...” Diệp Mỹ Linh không vui hừ mấy tiếng, biểu thị chính mình vẫn không chịu nhận.

“Cô gái, cô thả lỏng một chút.” Nhân viên cửa hàng thấy Diệp Mỹ Linh nắm chặt tay, cơ thể căng cứng, lại sợ một chút nữa cô sợ hãi mà tránh đỉnh ghim.

Chung Nhất Minh nắm bàn tay nhỏ của cô, an ủi cô nói: “Không đau, thật sự không đau.”

Nhân viên cửa hàng thừa dịp sau khi tinh thần Diệp Mỹ Linh buông lỏng, nhanh chóng đâm hai cái vào hai tai của cô.

Khóe mắt Diệp Mỹ Linh ẩm ướt nhìn Chung Nhất Minh, phàn nàn nói: “Gạt người, còn nói là không đau.”

“Hi hi...” Chàng trai giảo hoạt cười một tiếng, sau đó cầm lấy hai cặp bông tai mới mua lúc nãy đưa cho cô, nói: “Đến, đeo vào giúp anh đi.” Anh nửa ngồi xồm xuống, ánh mắt nhìn cô.

Cô cầm lấy một bông tai đính viên mã não màu đen, tay khẽ run, đưa tới gần vành tai của anh, dừng lại, sợ hãi nói: “Em sợ làm anh đau, anh gọi nhân viên cửa hàng đeo giúp anh đi.” Nhân viên cửa hàng đã rời khỏi, Diệp Mỹ Linh ngược mắt chuẩn bị gọi nhân viên cửa hàng đến.

“Anh không sợ đau, em cứ làm đi.” Anh lấy tay xoay xoay gương mặt đang nhìn nhân viên cửa hàng của cô đối diện với mình.

“A...” Diệp Mỹ Linh vẫn có một chút chút sợ hãi, lỗ tai này mới xỏ xong, xem như là vết thương mới, ngẫm lại đều có chút hơi sợ. Tay cô run rẩy lại đưa gần đến vành tai của anh, xuyên bông tai qua, cũng không phải rất thuận lươn, chưa kịp xuyên qua.

Chung Nhất Minh khẽ hừ một tiếng, hơi hơi nhú mày.

“Làm đau anh à?” Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Không có, có thể dừng lâu lỏng như vậy được không? Anh đã phải ngồi xổm thật lâu.” Anh thúc giục.

“A...” Cô tiếp tục loay hoay một chút, cuối cùng cũng xuyên qua, trong lòng bàn tay đều bốc lên một lớp mồ hôi, sau đó lau trên người mình một chút, lấy thêm một cái khác đeo lên cho anh.

Chung Nhất Minh cũng tự mình đeo bông tai cho cô, dáng vẻ nghiêm túc của anh giống như đang làm một nghi thức thần thánh nào đó, còn thiếu một câu “Tôi đồng ý”. Thừa dịp người trong tiệm không có chú ý đến bọn họ, anh nhẹ nhàng hôn lên xương tai của cô, nỉ non: “Em là của anh.”

Về mặt cô vui cười đỏ bừng, đôi mắt liếc trong tiệm một chút, sợ người khác phát hiện chuyện xấu hổ như thế này.

“Đi.” Anh dắt tay cô đi ra khỏi cửa hàng trang sức.

“Nhất Minh, chúng ta chụp chung một bức ảnh!” Diệp Mỹ Linh đột nhiên đề nghị, hai người hẹn hò một tuần, lại chưa kịp chụp hình chung đã phải tách ra, nếu không chụp sẽ tiếc nuối.

“Ừm.” Chung Nhất Minh gật đầu.

Diệp Mỹ Linh mở camera trong điện thoại di động ra, chỉnh sửa thành tự chụp. Đưa tay đặt tại phía trước hai người nói: “Đến, nhìn màn ảnh.”

Chung Nhất Minh mỉm cười đối màn ảnh, Diệp Mỹ Linh giả vờ ngây thơ chu môi với màn ảnh.

“Xoạt xoạt.”

Sau khi hình ảnh dừng lại, Diệp Mỹ Linh rút tay về nhìn xem ảnh chụp một chút, không hài lòng nói: “Ôi không, không được... Anh quá đẹp trai làm em có chút xấu.”

“Em không xấu.” Anh xoa đầu cô an ủi.

“Không được, không được, chụp lại tấm khác.” Diệp Mỹ Linh lại đưa tay cầm điện thoại di động lên, làm ra vẻ chuẩn bị chụp ảnh.

Chung Nhất Minh lại cúi người, tiến vào màn ảnh, Diệp Mỹ Linh đếm: “Ba hai một...”

“Xoạt xoạt.” Lúc đèn flash nháy lên, anh hôn gò má của cô, hình lưu vào điện thoại di động.

Ảnh chụp đã chụp đến, hình ảnh anh hôn lên khuôn mặt của cô. Diệp Mỹ Linh cảm thấy rất không có ý tứ, đẩy ảnh một cái, nói: “Nghiêm túc một chút.”

Anh cười cười không có trả lời cô, cầm lấy điện thoại di động anh, mở ra tính năng chụp hình ra, một tay anh ôm lấy vai cô, một tay cầm điện thoại di động duỗi ra hướng lên trên: “Nhìn màn ảnh!”

Diệp Mỹ Linh làm tốt động tác chụp ảnh, chờ đợi anh nhấn play.

“Được rồi.” Anh đưa điện thoại di động của mình cho Mỹ Linh.

“Tấm này đẹp, gửi cho em, gửi cho em!” Diệp Mỹ Linh hưng phấn mà nói: “Làm sao anh có thể chụp đẹp như vậy?”

“Chẳng phải khi tự chụp phải đưa lên bầu trời một góc 45° sao?”

“Há, hình như là vậy.”

...

Sau khi hai người vui chơi một ngày ở bên ngoài, Chung Nhất Minh đưa Diệp Mỹ Linh trở lại nhà.

Lần tạm biệt này, có lẽ về sau cũng sẽ không thấy nữa.

“Về nhà đi.” Anh sờ tóc của cô, hôn một cái lên trán của cô, giọng nói trầm thấp mang theo bất đắc dĩ.

Diệp Mỹ Linh khổ sở trong lòng, mũi chua chua, nhẹn không được khóc lên, ôm anh: “Hu hu... Nhất Minh,

em không muốn xuất ngoại.”

Anh nghe thấy tiếng khóc của cô, trái tim của anh cũng đau đớn theo, anh cũng không bỏ được, không chút nào tin vào sự thật cô phải xuất ngoại này.

Thế nhưng là, chuyện xuất ngoại, làm sao lại đến lượt hai đứa trẻ vị thành niên như bọn họ quyết định chứ?

“Mỹ Linh, đừng khóc.” Anh không biết phải an ủi cô thế nào, hai tay ôm gáy của cô, đầu của cô dán ở trước ngực anh.

“Hu hu...” Cô gái càng khóc to hơn, khóc đến khó chịu, khóc đến ho khan.

Hai tay của anh nâng mặt của cô, nhìn đôi mắt khóc sưng đỏ của cô, khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt... Anh lấy khăn tay ra vừa lau chùi cho cô, vừa đau lòng nói: “Đừng khóc, xấu chết.”

Cô vừa nghe thấy anh nói xấu, lại há miệng oa oa khóc lớn, nước mắt ào ào chảy ra giống như vòi nước không đóng. Chung Nhất Minh cúi đầu dùng miệng ngăn chặn miệng cô, cuối cùng cô cũng ngừng khóc, thế nhưng nước mắt vẫn chảy như cũ.

Anh hôn, có chút hung mãnh, thật sâu mút lấy lưỡi của cô, quấy lấy ở bên trong, tiếng chắc chắc vang lên, toàn thân run rẩy cắn đầu lưỡi của cô, dùng sức ngậm lấy...

“Ừm... ừ...” Diệp Mỹ Linh bị hôn đến không thở được, lại không nguyện ý rời đi nụ hôn của anh.

Anh cảm nhận được người trong ngực muốn gãy dựa, nhưng lại chịu đựng, anh rời khỏi môi của cô, cả khuôn mặt cô gái đỏ bừng, ánh mắt mê mang nhìn anh. Rõ ràng cô đã ngừng khóc, nước mắt trên mặt cũng không, biến thành một lớp dính dính trong suốt trên da, ngừng hôn, cô lại khóc.

“Mỹ Linh, đừng khóc, anh nhìn thấy em khóc sẽ rất khó chịu.” Anh hôn lên đôi mắt đang chảy nước mắt của cô một chút, nước mắt dính lên môi anh, chảy vào trong khoang miệng của anh, mặn mặn, giống như tâm tình của anh lúc này, có chút đắng chát.

Cô không muốn làm anh khó chịu, cắn môi, cố nén tiếng khóc. Cầm lấy khăn tay vừa lau nước mắt lúc nãy từ trong tay anh, lau hết nước mắt trên mặt, nói: “Nhất Minh, em không khóc...”

“Ngoan.” Anh sờ khuôn mặt của cô, ánh mắt toát ra thương yêu.

Điện thoại di động của Diệp Mỹ Linh kêu lên, là mẹ Diệp thúc giục cô về nhà ăn cơm chiều, nghỉ ngơi một chút rạng sáng còn phải ra phi trường để bay.

“Về nhà đi.” Giọng nói của Chung Nhất Minh có chút khàn khàn.

“Hu hu...”

“Đừng khóc, nếu không anh sẽ không yên lòng.” Cho dù có buồn, vẫn phải buông tay.

“Chúng ta... Có thể... Không phải rời xa sao?” Cô gái rưng rưng ngược mắt nhìn anh.

Chuyện chia tay, hai người vẫn không có nói qua, cũng biết chia xa như thế... Thực sự cũng không khác chia tay là mấy.

“Chúng ta không rời xa.” chàng trai mím môi, giọng hạ quyết tâm, đồng ý với cô, trong mắt của anh đều là nhu tình mà nhìn cô.

“Thật sao?” Cô có chút không tin tưởng.

“Mỹ Linh, anh ở chỗ này, chờ em trở về.”

Chàng trai nói hết tất cả những chuyện ngày hôm qua muốn nói ra, nói hết ra.

“Thật sao?” Cô gái nghe thấy người trong lòng nói sẽ chờ mình trở lại, nín khóc mỉm cười, xác nhận lần nữa.

“Sau khi tốt nghiệp đại học xong, trở lại gả cho anh được không?” Tình yêu khác quốc gia, có thể sẽ rất vất vả, vì cô, anh nguyện ý chờ.

“Được.” Cô gái đã ngừng khóc, cảm động lại khóc.

“Vợ à, không cần khóc, con mắt sẽ bị khóc đến mù mất.” Anh cười cười, lau nước mắt cho cô.

Hôm nay là chủ nhật này 24 tháng 5 năm 201X, Diệp Mỹ Linh và Chung Nhất Minh trở thành người yêu ngày thứ bảy.

—Hoàn chính văn—

8. Chương 8: -

Editor: Minh

Giữa hè rất nhiều năm trước, cuối tháng 8, nhiệt độ cao đến 35 độ.

Chung Nhất Minh đến phòng học bỏ túi tương đối sớm, đi đến dưới máy điều hòa đang thổi gió, nhìn ra ngoài sổ thấy không khí bốc lên hơi nước nóng hổi vì mùa hè nóng bức. May là sớm trở lại phòng học, nếu không ở ngoài thêm 5 phút nữa chắc chắn sẽ bị cảm nắng.

Cảnh Hằng cùng bạn gái của anh hai người tay trong tay, ngọt ngào đi vào phòng học.

“Hai chị em các cậu có cần phải ghé tắm như vậy đi đến lớp không?” Chung Nhất Minh cố ý ra vẻ buồn nôn. Mặc dù Cảnh Hằng là con trai, thế nhưng lớn lên lại có khuôn mặt giống con gái, Chung Nhất Minh vẫn thường xuyên ra vẻ ghé tắm đối với cặp tình nhân trẻ con này.

“Phì, cậu đang ghen tỵ với mình à!” Mặc dù Cảnh Hằng có khuôn mặt đẹp dễ như con gái, thế nhưng mà nội tâm vẫn rất đàn ông.

“Thôi đi..., mình còn cần phải ghen tỵ với cậu sao?” Chung Nhất Minh cười lạnh, tình yêu của học sinh tiểu học thật là trẻ con.

Hôm nay là buổi học cuối cùng của kỳ học bỏ túi mùa hè, một tuần sau bọn học sẽ trở thành học sinh cấp 2 rồi.

“Nhất Minh, cậu định học trường nào vậy?” Mấy bạn gái học cùng lớp học bỏ túi vây quanh hỏi Chung Nhất Minh. Vì hôm nay là buổi học bỏ túi cuối cùng, sợ lần sau sẽ không gặp được Chung Nhất Minh, đến đây để xin cách liên lạc.

“Thất Trung.” Chung Nhất Minh trả lời.

“Nhất Minh, chúng mình trao đổi số điện thoại đi động đi.”

“Mình không có điện thoại di động.” Cậu có, nhưng lại nói không có.

“Vây QQ (*).”

(*) QQ: là một ứng dụng chat chit thịnh hành ở Trung Quốc

“Không chơi.” Cậu lại từ chối.

Mấy cô gái nhỏ rất thích Chung Nhất Minh, thế nhưng Chung Nhất Minh lại rất khó nói chuyện, sau nhiều lần vấp phải trắc trở, đành phải từ bỏ.

Sau khi tan học, Cảnh Hằng ôm bạn gái nói với Chung Nhất Minh: “Nhất Minh, hôm nay mình không đến nhà cậu chơi game được, mình muốn đưa Tống Tử Linh về nhà.”

Chung Nhất Minh nhìn thoáng qua đôi tình nhân trẻ con, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Đi mau đi, đừng làm đại gia đây buồn nôn nữa.”

“Hừ, cậu đang ghen tỵ!” Cảnh Hằng ôm bạn gái đi ra phòng học.

Sau khi Chung Nhất Minh thu dọn xong đồ đạc, đeo cặp sách đi ra khỏi phòng học, trông thấy hành lang có mấy cậu nhóc vây quanh một cô bé.

Khuôn mặt cô bé đó rất đáng yêu, dáng người cao không đến 1m5, nhìn từ dưới lên trên đều thấy giống một học sinh học lớp 4.

“Mỹ Linh, hôm nay đi chơi cùng bọn mình đi.” Một cậu nhóc mở miệng nói.

“Không!” Diệp Mỹ Linh từ chối.

“Đi mà, đi mà, hôm nay là buổi học bổ túc cuối cùng, chúng ta cùng đi chơi.” Mấy cậu nhóc khác cũng lôi kéo tay của Diệp Mỹ Linh, bắt buộc cô đi cùng.

“Không! Mình không đi!” Diệp Mỹ Linh dùng sức bỏ tay cậu nhóc ra.

Bỗng nhiên, có một cậu nhóc đẩy Diệp Mỹ Linh vào trong lồng ngực của một cậu nhóc khác. Diệp Mỹ Linh sợ hãi vùng vẫy, nhưng đối phương lại ôm chặt không buông, mấy cậu nhóc lại ồn ào.

Chung Nhất Minh nhìn thấy chuyện bắt nạt người như thế này thì không thể nhẫn nhịn, tiến lên kéo Diệp Mỹ Linh ra, che cho cô ở phía sau mình, hét lên với mấy cậu nhóc: “Các cậu làm gì vậy?”

Dáng người của Chung Nhất Minh cao hơn nhiều so với bạn cùng lứa tuổi, mấy cậu nhóc cho rằng cậu là học sinh cấp 2, không dám chọc, nhao nhao chạy trốn.

Diệp Mỹ Linh chưa tỉnh hồn, ngây dại, một lúc lâu vẫn không có động tĩnh.

“Làm sao vậy?” Chung Nhất Minh nhìn thấy dáng vẻ ngây người, đưa tay khua khua vài cái trước mặt cô.

“Oa oa...” Chuyện vừa rồi thật đáng sợ, Diệp Mỹ Linh bắt đầu oa oa khóc lớn.

Chung Nhất Minh thấy cô khóc thì bối rối, hiện tại cậu đứng chung một chỗ với cô, người đi ngang qua hành lang nhìn thấy, sẽ tưởng rằng cậu bắt nạt cô.

“Không được khóc!” Chung Nhất Minh nghiêm túc hét lên một tiếng với cô.

Diệp Mỹ Linh ngậm miệng lại, thế nhưng nước mắt vẫn chảy xuống.

“Học sinh tiểu học thật là phiền toái!” Về mặt Chung Nhất Minh ghét bỏ lấy một gói khăn giấy từ trong túi quần ra, rút ra một tờ khăn giấy lau khô nước mắt cho cô em gái nhỏ trước mặt.

Cuối cùng Diệp Mỹ Linh cũng ngừng khóc, cô và Chung Nhất Minh hai người cùng đi ra khỏi cửa phòng học bỏ tức.

“Cảm ơn anh.” Diệp Mỹ Linh cười nói lời cảm ơn với Chung Nhất Minh, cô nhìn thấy Chung Nhất Minh cao hơn mình rất nhiều, cho rằng anh là học sinh cấp 2 hoặc học sinh cấp 3. Sau đó cô chỉ về phía trạm xe buýt, nói tiếp: “Em đi bên này, tạm biệt anh.”

Chung Nhất Minh nhú mày, rõ ràng cô bạn nhỏ này không có người nhà đến đón, tự mình đi xe công cộng về nhà sao? Khuôn mặt của cô đáng yêu như vậy, nhờ may trên đường đi gặp phải mấy tên biến thái thì phải làm sao bây giờ? Sau khi suy nghĩ ba giây, nói: “Anh đưa em về nhà.”

Diệp Mỹ Linh vội vàng xua tay nói: “Không cần.”

“Anh nói đưa em thì sẽ đưa em!” Chung Nhất Minh túm cổ áo của Diệp Mỹ Linh, kéo cô đi đến trạm xe buýt.

“Ồ!” Diệp Mỹ Linh thấy anh này lớn lên đẹp trai, cảm thấy anh không giống mấy người xấu, nên để cho anh đưa mình về nhà.

Một tuần sau, bắt đầu học kỳ mới, Chung Nhất Minh chính thức trở thành một học sinh cấp 2.

Buổi sáng, Chung Nhất Minh cùng Cảnh Hằng, còn có một bạn học tên là Tô Hoa nữa cùng đi đến trường học mới.

Vừa bước vào cổng trường học, Cảnh Hằng kinh ngạc nói: “Không thể tin được ở cấp 2 mà cũng có nữ sinh thấp như vậy!”

Chung Nhất Minh nhìn theo ánh mắt của Cảnh Hằng, chính là cô gái nhỏ gặp được lúc đi học bỏ tức kia,

vì có mặc đồng phục, nên có thể biết rõ cô cũng là học sinh mới. Anh không thể nào tin được, cô gái nhỏ này lại bằng tuổi với mình!

“Oa, Tiểu La Ly, mình thích!” Tô Hoa là trạch nam chuyên đọc manga nhiều năm, nên hoàn toàn không có sức chống cự đối với tiểu la lệ đáng yêu như thế này.

“Tô Hoa, không được làm gì cô gái kia!” Giọng nói của Chung Nhất Minh giống như đang cảnh cáo.

“Minh xin, không thể tưởng được Chung Nhất Minh cậu cũng cuồng la lệ!” Cảnh Hằng đứng một bên nôn.

Sơ nhất có 6 lớp học, Diệp Mỹ Linh ở lớp 1, Chung Nhất Minh ở lớp 6. Hai lớp ở hai đầu cuối của hàng lang, hai người bọn họ dường như không cùng xuất hiện ở một chỗ.

Diệp Mỹ Linh lớn lên nhỏ nhắn đáng yêu, thường xuyên đã bị các bạn trai trêu ghẹo, tuy nhiên cô có một người bạn thân lớn lên con đánh đá hơn cả con trai đó là Lý Lệ Hồng, lần nào cũng giúp Diệp Mỹ Linh xua đuổi những bạn trai có ý đồ xấu.

Lý Lệ Hồng là học sinh múa nghệ thuật, cuối năm phải đại biểu cho trường đi biểu diễn văn nghệ chúc mừng tết Nguyên Đán. Buổi chiều gần một tháng không thể về nhà cùng với Diệp Mỹ Linh.

Ngày ấy, vừa vặn Chung Nhất Minh đi một mình về nhà, trông thấy Diệp Mỹ Linh ngồi xổm bên lề đường, đi qua hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Về mặt Diệp Mỹ Linh tái nhợt nhìn Chung Nhất Minh, cô có quen anh, là người con trai đã giúp đỡ cô ở lớp học bổ túc trước kia, sau khi vào trường mới biết là bằng tuổi.

“Đau bụng.” Cô suy yếu kêu lên.

“Mình đưa cậu về nhà.” Chung Nhất Minh ngồi xổm xuống trước mặt cô, ý bảo cô leo lên.

Diệp Mỹ Linh không suy nghĩ nhiều, ghé vào trên lưng của anh, vịn vai của anh. Chung Nhất Minh ổn định một chút, sau đó đứng lên, cõng cô đi trên đường.

Đã đến nhà Diệp Mỹ Linh, Chung Nhất Minh hơi hơi ngồi xuống, để cho cô đứng xuống đất.

Sau khi Diệp Mỹ Linh đứng xuống, nhìn thấy một mảng lớn vết máu ở trên lưng Chung Nhất Minh, kinh ngạc nói: “Tại sao phần lưng của cậu lại chảy máu?”

Chung Nhất Minh nghiêng đầu lại, lấy tay giật nhẹ quần áo sau lưng, thực sự là máu! Vội vàng cởi áo khoác, xem xét, ôi không, một mảng lớn. Thế nhưng cậu không có bị thương mà! Cậu vừa vặn nhìn thoáng

qua quần của Diệp Mỹ Linh, lúng túng nói: “Là cậu.”

“Mình sao? Mình không có bị thương mà.” Cô chớp mắt mấy cái, vẻ mặt đơn thuần ngây thơ.

Chung Nhất Minh đưa tay về phía chỗ lúng túng của cô.

Diệp Mỹ Linh cúi đầu xem xét, nơi đúng quần đỏ lên... Mặc dù tiết học đã nói qua về sinh lý của con gái, thế nhưng lần đầu tiên cô bị, không biết phải xử lý làm sao, hơn nữa còn bị con trai nhìn thấy!

Cô xấu hổ ngồi xổm xuống, vùi đầu vào hai đầu gối.

Chung Nhất Minh cho là bụng cô lại đau, hỏi: “Có phải lại đau bụng đúng không?”

Cô lắc lắc đầu, không dám nhìn Chung Nhất Minh.

Có đôi khi Chung Nhất Minh vô tình nghe thấy mấy bạn gái nói đến chuyện Dì cả, thế nhưng đây là lần đầu tiếng cậu gặp phải chuyện xấu hổ như thế này, không biết phải xử lý ra sao. Diệp Mỹ Linh ngồi xổm trên mặt đất, có lẽ là đang xấu hổ. Chắc là cậu cũng nên tránh đi một chút?

“Đừng ngồi xổm ở chỗ này, cậu mau lên nhà xử lý một chút.” Chung Nhất Minh cố gắng bình tĩnh nói, che giấu sự bối rối ngượng ngùng ở trong lòng....

“Mình... Mình không biết... Làm...”

“Tìm mẹ của cậu ấy!” Chuông Nhất Minh bỗng nhiên cảm thấy đầu cô bé này toàn bã đậu, cô không biết xử lý, nói cho cậu biết cũng không có tác dụng gì!

“Mẹ của mình cãi nhau với ba của mình, về nhà mẹ được một tuần rồi vẫn chưa trở về...” Diệp Mỹ Linh uất ức nói xong: “Đạo gần đây ba ba phải tăng ca đến khuya mới về nhà.”

Chung Nhất Minh bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Cậu ở chỗ này chờ một chút, mình sẽ trở lại nhanh thôi.”

Chung Nhất Minh chạy đến một quầy bán quà vặt ở gần đó, mặt cũng không đỏ nói với bà chủ cửa tiệm: “Muốn mua một gói băng vệ sinh.”

Bà chủ nhìn thấy một cậu bé mặc đồng phục trường cấp 2 nói muốn mua băng vệ sinh, cảm thấy rất kinh ngạc, hỏi: “Ban ngày hay là ban đêm?”

“Không biết, em gái của cháu mới bị lần đầu.” Chung Nhất Minh cảm thấy ngượng ngùng trong lòng, nhưng ngoài mặt của cậu vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

Bà chủ tiệm nghe thấy cậu nói vậy, tưởng hai anh em này chắc không có mẹ, nếu không thì làm sao cậu bé này chạy đến mua đồ dùng tư mật này cho em gái chứ. Bà chủ tiệm đi đến giá chứa đồ, lấy ra hai gói băng vệ sinh, nhiệt tình giới thiệu cho Chung Nhất Minh: “Gói này là để dùng ban ngày, gói này là để đến lúc ngủ mới dùng. Hiểu chưa?”

Chung Nhất Minh gật gật đầu, móc bóp ra trả tiền.

Bà chủ tiệm lấy một gói đường đỏ để pha với nước ở quầy thu ngân cho Chung Nhất Minh nói: “Gói thuốc này là để pha nước uống, dì tặng cho cháu, trở về pha cho em gái uống, biết không?”

Anh lại gật đầu lần nữa.

Bà chủ tiệm tiếp tục nhiệt tình nói: “Nao lại đến tiệm thuốc mua thuốc này pha nước cho em gái uống, mỗi lần đến, đều phải uống.”

Cậu gật đầu, cầm đồ vật rời đi.

Sau khi Chung Nhất Minh mua đồ xong, chạy về đến nhà Diệp Mỹ Linh. Diệp Mỹ Linh vẫn còn ngồi xổm tại đó chờ cậu trở về.

“Đứng lên!” Cậu nâng cô dậy, hỏi: “Lâu mấy?”

“Tầng 13.”

Chung Nhất Minh đỡ cô vào thang máy, nhấn nút tầng 13, mãi cho đến khi đến trước cửa nhà cô. Sau đó nhét hai gói băng vệ sinh vào trong tay cô, dựa theo giới thiệu của bà chủ tiệm nói: “Gói màu đỏ để dùng ban ngày, gói màu đen để đến trước khi ngủ dùng, rõ ràng sao?”

Diệp Mỹ Linh nhẹ gật đầu.

Chung Nhất Minh lại móc gói thuốc đường đỏ để pha với nước ở trong túi ra, nói: “Tỷ nữa cậu phải pha gói này uống hết, biết chưa?”

Cô lại gật gật đầu.

“Mình đi nha.” Chung Nhất Minh nói xong, xoay người rời đi.

“Chờ một chút, cậu còn chưa nói cho mình biết hết bao nhiêu tiền.” Diệp Mỹ Linh vội vàng móc bóp ra trả tiền.

“Không cần.” Trước khi vào thang máy Chung Nhất Minh nói một câu.

Ngày hôm sau, Diệp Mỹ Linh đến trường học, Chung Nhất Minh dứt một gói đồ cho cô.

“Cái gì đó?” Diệp Mỹ Linh mở túi ra, thấy có hai hộp thuốc đường đỏ để pha với nước giống ngày hôm qua Chung Nhất Minh đưa cho mình.

“Khi nào đến, mỗi ngày đều uống một chén.” Chung Nhất Minh lạnh lùng trước sau như một nói.

“Mình không cần!” Diệp Mỹ Linh nhét thứ đó lại cho Chung Nhất Minh, cô mới gặp người con trai này lần đầu, còn mua thuốc đường đỏ để pha nước cho cô nữa, cô xấu hổ không dám nhận.

“Cầm lấy!” Chung Nhất Minh đặt vào trong tay cô, rồi đi.

Diệp Mỹ Linh cảm thấy việc này quá lúng túng, về sau mỗi lần nhìn thấy Chung Nhất Minh đều quay đầu rời đi, lẩn trốn thật xa.

“Ồ? Nhất Minh, mình phát hiện la lị ở lớp 1 kia mỗi lần nhìn thấy cậu đều chạy trốn giống như gặp được quỷ.” Tô Hoa hỏi.

Chung Nhất Minh không nói gì, nhìn xem Diệp Mỹ Linh lại chạy đi, cười lạnh: Con nhóc kia thật không có lương tâm, đối tốt với cô như vậy, vậy mà lại trốn tránh cậu!

“Có phải cậu đã làm chuyện xấu gì với la lị kia rồi không?” Cảnh Hằng suy đoán.

“Cảnh Hằng, cậu không nói lời nào người khác không bảo cậu câm!”

Bốn năm sau, một ngày đến trường bình thường không có gì lạ, buổi chiều tan trường.

“Bạn học Chung Nhất Minh, mình có lời... muốn... muốn nói với cậu.” Diệp Mỹ Linh xông lên chắn trước mặt Chung Nhất Minh, chần chờ một chút, cúi đầu có chút cà lăm nói không lên lời.

“Wow, Diệp Mỹ Linh, cậu muốn làm gì? Chẳng lẽ cậu muốn tỏ tình?” Một số bạn nam trong lớp cùng đi về nhà với Chung Nhất Minh ồn ào.

Diệp Mỹ Linh cảm thấy rất xấu hổ, cúi đầu thấp hơn, ngập ngừng một chút, nhắm mắt lại, nhanh chóng

nói ra một câu: “Mình thích cậu từ rất lâu rồi!”

Giọng nói của Chung Nhất Minh bình tĩnh hỏi: “Vậy cậu muốn như thế nào?”

Diệp Mỹ Linh vội vội vàng vàng trả lời: “Mình không muốn như thế nào cả.” Sau đó chạy đi.

Chung Nhất Minh nhìn theo bóng lưng rời đi của Diệp Mỹ Linh, không nhịn được cười một tiếng, con nhóc kia, tại sao vẫn hay xấu hổ như trước vậy?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-hen-ho-mot-tuan>